

Олами.. симийе

Ҷош Макдауел ва Дон Стюарт

Originally published in English under the title
Demons, Witches, and the Occult.

© 1986 by Josh McDowell and Don Stewart.

© 1999 for the Tajik edition.

Translated by permission. All rights reserved.

ЗУҲУРОТИ СИМИЁ

Дар ин китоб кӯшиш мекунем, ки корҳои шайтон ва салтанати симиёро аз нуқтаи назари Китоби Муқаддас рӯйхат намоем. Бо вучуди ин мо мехостем сурати воқеи вазъиятро ба тасвир дода, аз сафсатаҳо раҳо шавем.

„Симиё“ чист?

Калимаи (симиё), оккулт^[1], аз латинии „okkultus“ реша гирифта, дорои андешааст дар бораи чизҳои пӯшида ва пурасрор. Девид Гувер, муаллифи (нависандаи) китоби „Ҷавоб ба талаби симиё“ се баҳои асосии симиёро номбар мекунад:

1. Симиё бо чизҳои ниҳонӣ ва пӯшида сару кор дорад.
2. Симиё ҳаракат ва ҳодисаеро тахмин дорад, ки ғӯё ба имкониятҳои одам вобаста буда, берун аз ҳадди 5 ҳиссиёт ҳобидаанд.
3. Симиё бо қувваҳои фавқуттабӣ алоқа дорад, бо иштироки қувваҳои фариштавӣ ва шайтонӣ.

Симиё дар ҳол бо шаклҳои зерин зоҳир мешавад: чодугарӣ, сеҳр, хиромантия (фолкушоӣ аз рӯи хатҳои даст), пешгӯии насиба, фолбинӣ аз рӯи карта, девонагӣ, иблиси ва истифодаи гулӯлачаҳои кристаллӣ. Бисёр чизҳои дигареро ба ин рӯйхат илова кардан мумкин аст.

Клайв Люис боре қайд кард: „Ду хато, баробар ва хилофи ҳамдигар, дар бораи девҳо мавҷуданд. Яке ба онҳо боварӣ надоранд, дигаре бовар мекунад ва як ҳавасу рағбати нодаркор ва носолим барояшон доранд. Худи девҳо бошанд аз ҳар ду иштибоҳ хушҷоланд ва ҳам одами улоҳизакор ва ҳам сеҳри ҳаромро бо (хурсандӣ) шавқи баробар мепазираанд.“

Сухани огоҳӣ

Мо мефаҳмем, ки хангоми дар бораи олами симиё маълумот додан метавонем баъзеҳоро ба чизҳову корҳои водор созем, ки пеш дар бораи онҳо чизе наметавонистанд. Хоҳиши мо он нест, ки иштиёқи шуморо ба салтанати симиё бедор сохта, то ба дараҷае, ки ба бадӣ мебарад, расонем.

Аз майли одамизод ба бадӣ огоҳ буда, бояд суханони Павлуси расулро дар хотир дошт: „Орзумандам, ки шумо дар неки хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед“ (Румиён 16:19).

Найрангбозӣ бо олами симиё метавонад чароҳатҳои ҷиддӣ расонад, ҳам ҷисмонӣ ва ҳам рӯҳӣ. Фарқияте ҳаст байни он, ки заҳр метавонад

^[1] оккулт — симиё

бикушад, ва исътемоли он. Пас мабодо насанҷед он чиро, ки пешакӣ натиҷаашро аллакай медонед. Мо бояд дар бораи амалиёти салтанати шайтонӣ огоҳонида шуда бошем, аммо на барои он, ки шавқӣ носолим ва иштиёқмандӣ нисбати он пайдо кунем.

„Қувваҳои“ фавқуттабӣ вучуд доранд

Мо дар замоне зиндагӣ мекунем, ки мардум дар ҷустуҷӯи ҷавобҳо бо саволҳои асоситарин ва муҳимтарини зиндагӣ мебошанд: мақсади зиндагӣ чист? Оё баъд аз марг ҳаёт ҳаст? Оё тасдиқи мавҷудияти Худои фавқуттабӣ ҳаст ё не?

Тибқи Китоби Муқаддас, ҷанг бо қувваҳои фавқуттабӣ дар ҷараён аст: „Муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, фармонравоёни ин олами зулмот аст ва бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст“ (Эфсус. 6:12).

Ин ҷанги рӯҳонӣ дар байни подшоҳии Худо ва салтанати шайтон вусъат меёбад. Яке аз мақсадҳои ба замин омадани Исои Масеҳро ҳавворӣ Юҳанно ба мо чунин нишон додааст: „Барои ҳамин Писари Худо зоҳир шуд, ки аъмоли иблисро вайрон кунад“ (1-Юҳ. 3:8).

Гарҷанде Навиштаҷот шаҳодат медиҳад, ки олами фавқуттабиа воқеан вучуд дорад ва ҷанги рӯҳонӣ ҷараён дорад, қасоне ёфт мешаванд, ки меҳостанд ҳикояҳои дар бораи шайтон, девҳо ва гирифтори ҷинҳоро ҳамчун афсонаҳо эътироф кунанд. Онҳо мегӯянд, ки ҳамаи ишораҳои Китоби Муқаддас ба ҳодисаҳои фавқуттабиа бо ҷаҳонбинии пешазилмии боқимондаи кӯҳна вобаста ҳастанд. Вале, агар қувваҳои фавқуттабииро аз Китоби Муқаддас барорем, тамоми маънои он бо ҳамин гум ҳоҳад шуд. Сардори мактаби ҳуқуқи Саймон Гринлиф ва яке аз олимони асоси илми илоҳӣ, факеҳ Љон Монтгомери менависад:

„Яке аз профессорони ман оид ба илми илоҳиёт тасдиқ мекард, ки шайтоният дар Аҳди Ҷадид ҳамчун рамзият эътироф намуда шавад (рамзи бадӣ, асабоният ва касалиҳо в. ғ.). Ў худро гум кард, вақте ман аз ӯ пурсидам, ки магар мо маҷбур нестем Исоро низ ҳамчун рамз эътироф намоем (некӣ, салтанати рӯҳиву ҷисмонӣ), зеро дар ҳикояи озмоиши Исо дар биёбон гуфтугӯи Исо бо шайтон ҷойгир шудааст ва дар ин ҳолат ҳар дуи онҳоро ё воқеӣ ва ё ғайривоқеӣ бояд тафтиш кард. Ин кушоду равшан мушкilotхоеро нишон медиҳад, ки гӯё шайтоният дар Аҳди Ҷадид — афсона бошад. Ин бо саволи ҳаққоният ва мақсади Исои Масеҳ хеле зич печутоб хурдааст“.

Онҳое, ки меҳоханд гӯё афсонаҳоро аз Навиштаҷот бардоранд, дар пеши рӯи „Инчили ҳолӣ“ қарор мегиранд, ки аз қувваи табиладхандааш маҳрум мебошад. Ҷавоби мо ба ин кӯшишҳо аз башорат додани ҳақиқат иборат буда, мубориза бар зидди шайтони онҳо, бо тариқи фавқуттабӣ даҳолат намудани Худо ва ё ғалабаи охирии Ўро дар бар мегирад.

Ҷаҳони симиё воқеист, вале рӯҳи Таवони Худо низ воқеист!
Ҳақиқатан вучуд дорад!

Фиреби симиё

Воқеияти қувваҳои фавқуттабииро ба эътибор гирифта, мо набояд онро сабаби тамоми рӯйдодҳои ғамиданашуда бидонем. Зухуроти бисёре мавҷуданд, ки худро ба либоси фавқуттабиа оро медиҳанд, вале дар воқеъ фақат ба қаллобӣ (фиребгарӣ) машғул мебошанд. Касоне, ки машғули чунин корҳо мешаванд, бо фиреб, (ҳила) одамонро маҷбур месозанд, ки ба табиати „фавқуттабӣ“-и онҳо бовар кунанд.

Дар китоби оличанобе ба унвони „Фиребгарон“-и Дзони Корем ва Пол Мейер басо воқеаҳо нишон дода шудаанд, ки мисли фавқуттабиа қабул карда мешаванд. Муаллифон фарқи байни қувваи фавқуттабии асли ва фиребгариро чунин мефаҳманд:

„Фарқи байни симиё ва симиёдурӯғ чӣ гуна аст? Ҳодисаҳои симиёвӣ ҳодисаҳои мебошанд, ки ба қувваҳои фавқуттабӣ ва оқибатҳои онҳо тааллуқ доранд. Бисёр одамон гумон мекунанд, ки деонагӣ мисоли пайдоиши қувваҳои симиё мебошад. Худи ин падидаи аён аст, вале қуввае, ки паси ўст, ноаён аст. Мо метавонем оқибати гирифтори деонагиро бинем, вале наметавонем амали девро бинем. Пайдоиши симиёи дурӯғин — ҳодисаҳои мебошанд, ки дар назар чунин менамояд, ки гӯё аз тарафи қувваҳои пурасрор ва фавқуттабӣ ба амал омада бошанд, вале дар асли воқеа бо сабабҳои ҳисмонӣ ва рӯҳӣ ба амал омадаанд.

Мақсади ин китоб нишон додани фарқият байни симиё ва симиёи дурӯғин аст. Хеле хатар дорад, ки бо як ченак ба ҳар дуи инҳо наздик биёем. Шаҳсе ки бо як қатор амалҳои экзорсизм машғур шуда буд, хост ки қувваҳои ӯро бар як духтари наврас бисанҷад. Ў вайро ба курсӣ баст, то ки натавонад ҳудашро маъҷуб созад ва ба ҳаракат оварад. Маълум шуд, ки духтар гирифтори дев не, балки касалии маҷзубият (шизофрения) дошт ва эҳтиёҷманд ба ёрии духтури касалиҳои рӯҳии таҷрибадор буд. Ҳарчанд ки пеш аз вохӯрӣ бо ин мард аҳволи духтар бад буд, пас аз гузаштани санҷиш боз бадтар шуда маҷрӯҳ гашт.

Ин гуфтугӯҳои зиёдатӣ аст, агар бигӯем, ки дар ин соҳа ба таври кофӣ кордида будан лозим аст, то ки ин ё он ҳодисаро ҳамчун шайтоният тафтиш намоем.

Дар сурате ки тамоми муаллифони масеҳӣ мисли Корем ва Мейер чунин зухуротро фиреб гумон мекунанд, мисоли дар боло овардашуда равшан намоиш медиҳад, ки бо эҳтиёти зиёд ҳодисаҳои номафҳуми бисёре ро ба симиё нисбат додаанд.

Ғиреви симиё

Дар рӯзҳои мо ғайрияти симиё зуд меафзояд. Мартин Ибн собиқ котиби маъмурияти фонди Парапсихологӣ, муаллифи китобҳои „Доми

шайтон“ ва „Хатари симиё“, афзоиши шавқу ҳаваси мардумро ба пайдоиши симиё чунин тавсиф мекунад:

„Таҷрибаи симиё ва ҳодисоти парапсихӣ имрӯз миллионҳо амрикоихоро фаро гирифтааст...

Ду сабаби асосӣ ба чунин пешрафт мусоидат (кӯмак) мекунад. Яке аз онҳо ривочи моддаҳои нашъаовар мебошад: он шавқро ба ин соҳа ҳамчун ба „парвози ғайринашъамандае“, ки бо роҳи медитасия ва васаили монанд ба он ноил шудан мумкин аст, бармеангезад, инчунин ҳамчун ба имконияти қувватноктар кардани эҳсоси ҳокимияти шуур бар моддиёту ҳодисот. Дуввум, як қатори филмҳои машҳур боиси чалб шудан ба таҷрибаи симиё ва симиёи дурӯғин шудаанд. Бо баромадани филми „Бачаи Розмарӣ“, ки таваллуди кӯдаки шайтонро тасвир мекунад, зиёдшавии тези таҷрибаи афсунгариву ҷодугарӣ мушоҳида мешуд, дар филми „Экзорсист“ гирифтори девҳо ва „экзорсизм“ (берун кардани девҳо) ба миллионҳо одамон нишон дода шуданд, ва бисёр филмҳо ва намоишҳои бозиҳои телевизионӣ ба ин мавзӯ вобаста ҳастанд.“

Комилан равшан аст, ки симиё имрӯз дар ҳамаи табақаҳои ҷамъияти мо роҳ кушодааст. Дар ҳама ҷо аз воситаҳои ахбори оммавӣ то ба дӯконҳои озуқафурӯшӣ. Дар ҳама ҷо бо адабиёти симиё дар ҳар гуна шаклҳо ва бо таъсири он вомерем. Ҳар кас метавонад фолнома ва гороскопи беҳтаршавии ҳаёти ҷинсии худро пайдо кунад.

Фактҳои дахлдор ба афзоиши алоқа ба симиё

1. Аксари харидорони китобу маҷаллаҳои симиё ва тӯморҳои гуногун занон мебошанд.
 2. Ширкати „Ҷамъияти астрономии Амрико“ тасдиқ мекунад, ки 339 660 дона фолнома ҳар яке ба қимати 3,5–9,95 долларӣ фурӯхта шудааст.
 3. Беш аз 86 ҳазор занон барои гирифтани овезаҳои „Ҷин дар шиша“ аз тариқи почтаи „Хушбахтиоварон“ 8,4 долларӣ пардохтаанд.
 4. 208 302 нафар одамон китоби „Handbook of Supernatural powers“-ро („Китоб дар бораи қувваҳои фавқуттабӣ“) харидаанд, ки дар он маслиҳатҳо доир ба сеҳру ҷодуи қадима дода шудаанд.
 5. „Ҷомеаи дӯстдорони адабиёти санъати ҷодугарӣ ва симиё“ бо дастгирии нашриёти „Prentice Hall Publishing“ 16 842 нафар аз ӯ дорад.
-

Барои чӣ ба симиё шавқ зиёд аст?

Дар сурати ташвишноки афзоиши шавқу ҳавас ба симиё саволе ба миён меояд: барои чӣ? Чаро ин қадар одамон, ки дар ин асри олиҷаноб ва тараққиёфта зиндагӣ мекунанд, рӯй ба симиё медиҳанд: мо гумон мекунем, ки якчанд сабабҳо ба зиёд шудани шӯҳрати симиё мусоидат мекунад.

Давлатӣ кунонидани масеҳият

Солҳои охир як қатор шахсоне, ки мақомҳои роҳбариро дар калисо ишғол доранд, аз мазмунҳои асоситарини таълими имони масеҳӣ рӯй гардонидаанд. Ин фазои азими холии рӯҳониро дар ҷаҳон месозад ва одамеро, ки эҳтиёҷи бузурги рӯҳонӣ дорад, ба чизи бегона тела мекунад, ки ғӯе ба ин эҳтиёҷ дошта бошад. Беш аз ин, баъзе сардорони калисо аслан аз Инчил рӯй гардониди, худ симиёро ба қор мебаранд, ва ин чиз ҳолати муносибиро дар байни бисёре аз ояндагон ба калисо ба миён овардааст, то ки аз паяшон раванд.

Мисоли барҷаста усқуфи (епископ) калисо Чеймс Пайк аст, ки имони калисоро ва Худованд будани Исоро рад кард, аз бокира таваллуд шудани Ў ва дигар ҳақиқатҳои асосиро рад кард. Баъди худкушии писараш, Пайк ба машварату маслиҳат бо касоне шурӯъ кард, ки байни одамизоду „рӯҳҳо“ восита мебошанд, то ки бо рӯҳи писари мурдааш алоқа пайдо кунад. Аз он ҷумла бо Артур Форди машхур. Пайк қомилан ба зиндагӣ баъд аз марг бовар кард, аммо на аз рӯи Китоби Муқаддас, балки аз рӯи ҳавасмандӣ ба симиё. Вақте ки калисо Инчили Исои Масеҳро „нартару мулоимтар“ мекунад, дарвозаҳои таҷрибаи симиё хеле васеъ кушода мешаванд.

Кунҷковӣ

Ҷаҳони симиё пурасрор мебошад, бинобар ин кунҷковии моро бедор мекунад. Хеле касоне ки аз машқи „безарар“, монанди хондани фолнома (гороскоп) сар кардаанд, оқибат ҷиддӣ ба симиё қашида шудаанд. Пас бо кунҷковии афзуншуда ба ҳаракат даромада, бештару саҳттар ошики симиё мешуданд. Л. Баззар ин ишқро чунин тафсир медиҳад:

„Ин замони мо бо иштиёқмандии ҷуқур ба бадахлоқӣ, асрор ва тамоми воқеаҳои эзоҳ наставанда фарқ карда мешавад. Ва баъзан ин шаклҳои даҳшатноку дилбечокунанда мегирад. Он чизе, ки дилро хунук месозад дилбечо мекунад ба даҳшат меандозад, ногоҳ ба сӯи худ мекашад. Мэри Кноблаух, бар мисоли филми „Экзорсист“ (дафъакунандаи рӯҳи палид), дар бораи ин дилкашолӣ сухан ронда ба ҳулосаи зерин меояд:

„Шояд аз ҳама даҳшатнок дар ин филм ин аст, ки хоҳиши зиёди ахлоқи бад ва шавқи он, ки дар ҳар яке аз мо пинҳон шудааст, бо суръати тезе таҷассуми аслиашро мегирад. Лаҳзаи ин таҷассум ба мо нишон дода шуд. Он ҷӣ пеш ғӯронида шуда буд, барҳест ва бешармона дар кӯчаҳо мерақсад“.

Мутаассифона, чунин аст, ки кас метавонад ба он мурочиат карда, бо ягон оқибати манфӣ аз он дубора рӯй гардонад.

Дар китоби „Салтанати зулмат“-и Ф. У. Томас нақли ҳикояи зану шӯи рӯзноманигор омадааст, ки мехостанд симиёро дар Лондон тафтиш карда бароянд. Барои ба даст овардани маълумоти аниқ бо як ғӯрӯҳи шайтонӣ

алока гирифтанд, ва лекин ба зудӣ аз он ҷо гурехтанд, аз сабаби чизҳои дахшатоваре, ки дар он ҷо диданд. Вале онҳо натавонистанд ба зиндагӣ, ки собиқ доштанд, баргарданд. Воқеахову ҳиссиёти бад азобашон меод.

Томас ба хулоса меояд; „Ин буд таҷрибаи зану шӯи бемулоҳиза, ки ҳаводорияшон ба сеҳри ҳаром онҳоро маҷбур кард, ки аз байни ноғуфтаниву ноумедӣ гузаранд. Ҳеҷ кас қодир нест, ки ба тарошаҳои сиёҳи оташи ҷодугарона андаке расида, насӯхта аз он даст кашад. Барои мурочиат ба ин қувваҳои манъшуда (маннӯъ) доим қиматеро бояд пардохт — ҳам дар ин ҷаҳон, ҳам дар ҷаҳони оянда“.

Симӣё воқеан назаррас аст

Воқеияту аёнӣтаи таҷрибаи симӣё бисёреро ба он ҷалб мекунад. Ҳар яки мо хосгори ёфтани ҷавобҳои қатъӣ ба саволҳои муҳимтарини зиндагӣ мебошем ва ҷаҳони симӣё ҷавобҳои тайёри онҳоро ба мо пешкаш мекунад. Ситорашинос метавонад ояндаи шуморо пешгӯӣ кунад. „Уэйджа“ роҳро ба мо таъин мекунад, вале воситачӣ, ки бо арвоҳи дӯстони мурдаи шумо сӯхбат мекунад, бароятон хабар медиҳад, ки аҳволи он дунё хуб аст.

Агар таҷрибаи симӣё чунин қорҳои тааҷҷубовар зоҳир мекарда бошад, пас шарикӣ он худро бо ҳаёле хотирҷамъ мекунонад, ки гӯё воқеияти охириноро шинохта бошад ва дигар эҳтиёҷи ҷустуҷӯи ҳақиқат надорад. Холигии рӯҳонӣ бо таҷриботи спиритуалӣ пур карда мешавад вале на бо Худо, бинобар ин одам тез-тез ба тӯрҳои дӯзах меафтад.

Китоби муқаддас ва симӣё

Китоби Муқаддас қатъиян ҳар таҷриботи симӣёро рад менамояд.

„Ҳангоме ту ба замин бӣёӣ, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, таълим нагир, ки ба тибқи қорҳои зишти он халқ амал намоӣ. Ҳангоме ту ба замин бӣёӣ, ки Худованд Худои ту медиҳад, он гоҳ қорҳои зиштро ёд нагир, чунон ки ин одамон қарда буданд.“

Бигзор дар миёни наздикони ту касе ёфт нашавад, ки писар ё духтарашро аз оташ мегузаронда бошад, на ҷодугаре, на ҷашмбанде, на фолбине, на афсунгаре, на найрангсозе, на азоимхоне ва на касе, ки мурдагонро даъват менамояд.

Зеро ҳар касе, ки ин қорҳоро мекунад, дар назари Худованд зишт аст, ва маҳз аз боиси ҳамин қорҳои зишт Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар меронад. Ба ҳузури Худованд, Худои худ беайб бош.

Зеро ин халқҳое, ки ту онҳоро бадар меронӣ, ба ҷашмбандон ва ҷодугарон гӯш медиҳанд, валекин тӯро Худованд Худои ту намегузорад, ки чунин рафтор намоӣ“ (Так.ш. 18:9–14).

Аҳди Ҷадид ҳамчунин қорҳои монанди инро маҳкум месозад (Ниг. Гал. 5:20). Бисёриҳо дар шаҳри Эфсӯс машғули симӣё буда, ба Исои Масех имон оварда, аз таҷриботи симӣёиашон даст кашида буданд; „Бисёре

аз онҳое, ки ба чодугарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши назари ҳама сӯзониданд...” (Аъмол 19:19).

Бархӯрди дигар бо симиё дар Аъмол 13:9–12 кашида шудааст:

„Чун тамоми қазираро то Пофӯс тай карданд, як чодугари яҳуди ро ёфтанд, ки набиҳои қозиб буд ва Барюшаъ ном дошт“.

Ӯ бо ҳоким ҳамнишин буд. Ҳоким, ки марде бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро бишнавад.

Аммо Алимои чодугар, ки тарҷумаи номаш чунин аст, ба онҳо муқобилат шуда, хост ҳокимро аз имон овардан боз дорад.

Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯхулқудс пур шуда, ба ӯ назар дӯхт.

Ва гуфт: „Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи ростии Худованд баровардани мардумро бас намекуни? Ҳоло дасти Худованд туро хоҳад зад, ва нобино гашта, нури офтобро то муддате нахоҳӣ дид...” Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шуд, ва ӯ ба ҳар сӯ рӯ оварда, асое мечуст. Чун ҳоким ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд хайрон шуда, имон овард.

Набиҳои қозиб, ки худро Барюшаъ (Писари Худо) меномид, дар воқеъ меҳост ба имон овардани воли монет шавад — ва ҳамон дам ба қазои кӯри гирифторм шуда буд.

Уолтер Мартин ба маълумоти порчаи иқтибос овардашуда як чанд тадиқоти нозуке карда, панҷ хислати қасонери, ки ба Худо муқобилат мекунанд, нишон додааст:

1. Онҳо бо шайтон вобаста ҳастанд ва баъзе истеъдодҳои ғайритабиӣ доранд.
2. Онҳо анбиёи дурӯғинанд.
3. Онҳо кӯшиш доранд, ки ба мардум аз ҷиҳати сиёсату дин таъсир расонанд, махсусан ба соҳибқудратон (оятҳои 6,7).
4. Онҳо қасонери, ки ба шунидани Қаломи Худо иштиёқ доранд, нафратдор мекунанд, то аз таълимдиҳандагонашон баргарданд ва барояшон муқобилат намоёнд (оятҳои 8).
5. Онҳо қасдан рӯовардагони имконпазирро меҳоханд аз имон давр диҳанд, ва ин мақсади асосиашон мебошад (оятҳои 8).

НУҶУМ

ФОЛБИНӢ АЗ РӢӢ ВАЗӢӢ СИТОРАӢО

Ду саволи ҳаётан аз ҳама муҳиме, ки одамро азоб медиҳанд, инҳоянд: „ман кӣ ҳастам?“ ва „дар оянда бо ман чӣ хоҳад шуд?“ Чӣ қадар одамон бо ташвиш аз ояндаи худ шабҳо бедор шуда, орзуманди дидани фардои худ мебошанд! Нучум даъво дорад, ки ба ин ду саволи асосӣ ҷавоб диҳад. Фолномаҳо (гороскопро) барои ҳар рӯз пешкаш мекунад, ки ояндаи ҳар кас дар онҳо пешгӯӣ карда шудааст. „Бурчи фалаки шумо чист?“ — ногаҳ дар гуфтугӯйҳо шумида мешавад. Санъати қадими симиё дар анъанавиёти имрӯзаи мо хеле машҳур шудааст.

Нучум чист?

Нучум — таълимоти қадима буда, тасдиқ мекунад, ки мавқеи ситорагон ва сайёраҳо ба одамон ва ҳодисаҳо таъсири худро мерасонанд. Дар назар дошта мешавад, ки роҳи зиндагии одам метавонад бо мавқеи ситораву сайёраҳо дар вақти таваллудаш пешбинӣ шавад. Нақшае, ки барои ин сохта мешавад, бо номи „гороскоп“ ё фолнома машҳур аст. Рене Ноорберген тарзи сохта шудани фолномаро чунин мефаҳмонад:

„Лаҳзаи таваллуд — нуктаи ҳаракат аст барои сохтани фолномаи як шахс. Бо якҷоягии арзу тӯли географӣ ҷои таваллуд маълумоти ибтидоиро барои нақшаи нучум ташкил медиҳад. Вале ин содда нест, бояд „вақти аслии маҳаллиро“ дар назар гирифт. Ин вақти „аслӣ“ бо ҷамъ ё тарҳ кардани чор дақиқа ба ҳар дараҷаи тӯли географии ҷои таваллудатон ба тарафи шарқӣ ё ғарбии маркази минтақаи соатие, ки ҷои таваллудатон дар он воқеъ аст, ҳисоб карда мешавад. Тағйири ҳамин вақти „аслӣ“ ба вақти ситорагӣ — қадами дигарест. Ин кор бо ёрии ҷадвалҳои маълумотӣ, ки ҷойгиршавии сайёраҳоро нисбат ба кураи замин нишон медиҳад, анҷом меёбад.

Вақте ки ин маълумот ба даст оварда шуд — ин кор аз ҳалли масъалаи риёзии синфи ҳафти мактаби миёна мушкултар нест, — он гоҳ шумо дорои тамоми маълумоти лозим барои сохтани фолномаи худ доред. Тартиб додани он иборат аст аз сохтани „ҳаёти фароз“ бар нуктаҳое, ки ба фосолаҳои нӯхсоатаи доираи дохилии фолнома мувофиқ буда, ба „хондани“ ҳар гуна „хонаҳои“ бурчи фалак, ки зиндагӣ ва тақдиратонро идора мекунад, ёрӣ медиҳад.“

Ин чӣ гуна асоснок карда мешавад?

Майкл Ван Бюскирк мефаҳмонад, ки ситорашиносон чӣ гуна чунин таҷрибаро исбот мекунад:

„Ояндаи ҳар кас гӯё метавон пешакӣ гуфта шавад, зеро ситорашиносӣ ягонагии ҳама чизро тасдиқ мекунад. Ин таълимот дар бораи ҳаммонандии Куллиёт (яъне коинот ба сурати умум) ба Қисмат (яъне ҳар як шахс) аст, ва Қисмат инъикоси Куллиёт мебошад (намунаи кайҳони кабиру хурд). Мавқеи сайёраҳо (кабир) ба одам (хурд) таъсир расонда, аксуламал мувофиқ дар ӯ ба вучуд меоварад. Ин одамро як „ҳақири кайҳонот“ мегардонад, ки аъмолу рафтораш пешбинӣ шуда ва тағйирнопазиранд.“

Р. Ноорберген ба хулосае меояд: „Агар шумо ба фолбинӣ бовар мекунад, бояд нуктаи назареро қабул кунед, ки мувофиқи он шумо „хушбахт“ ё „бадбахт“ таваллуд шуда будед. Ситораҳо ба мо ғап мезананд ва на фақат равиши зиндагиамонро пешгӯӣ мекунад, балки сабаби воқеаҳои мегарданд, ки дар зиндагӣ ҷой бояд гиранд. Онҳоро ба ҳаракат медароваранду маҷбур месозанд“.

Бемаънигии нучум

Даъвоҳои ситорашиносон аз тарафи ҷамъияти олимони тахти танкиди нобудкунанда қарор гирифтаанд. Моҳи сентябри соли 1976 як саду ҳаштоду шаш олимони барҷастаи амрикоӣ, аз ҷумла ҳаҷдаҳ лауреати ҷоиҳои Нобел, бар зидди баёноти даъвоҳои қаллобони астрологӣ изҳори ақида карданд. Ва ишора карданд, ки ҳеҷ асоси илмӣ барои гумон кардани вазифаи (ё нақши) пешбиниву муайянкунандаи ситораҳо нисбат ба умри инсонӣ нест. Баъзе аломатҳои таҷрибаи фолбинӣ бояд ҳамчун ғайриилмӣ ва муҳолифи таълими Китоби Муқаддас рад карда шаванд.

Масъалаи салоҳият

Ситорашиносон қурбони системаи махсуси худ мебошанд. Онҳо наметавонанд босалоҳият олами хешро фаҳмонда диҳанд. Агар ҳама чиз бо бурҷҳои фалак пешакӣ муайян шуда бошад, чӣ гуна ситорашиносон метавонанд аз зери таъсири ин тақдирпарастӣ баромада, бегаразона онро мушоҳида кунанд?

Агар ҳуди фолбинон барои таъбир додани ҳама чиз ба воситаи илми ситорашиносӣ муқарар шуда бошанд чӣ?

Онҳо аз шикоятӣ таъбир кардани худ маҳруманд, дар сурате ки худ „ночизони“ ин тартиб мебошад.

Системаҳои муҳолифи якдигар

Масъалаи салоҳияти фолбинӣ аз рӯи бурҷҳои фалакро бо таҳқиқи ҷаҳонии системаи астрологӣ тамоман зидди якдигар метавон равшан нишон дод.

Ситорашиносии гарб фолномаро баракси фолбини хитой таъбир медоданд. Ҳатто дар гарб ақидаи ягонаи таъбир дар байни ситорашиносон вучуд надорад: ақаллан инро ба хотир биёред, ки баъзе фолбинон ҳашт ва на дувоздаҳ бурчи фалакро, дигарон бошад чордаҳ ё ҳатто бисту чор бурчи фалакро мепазиранд. Дар назар бояд гирифт, ки фолбинон аз тартибҳои гуногун истифода мекунанд. Як одам метавонад пеши ду фолбин рафта, маслиҳатҳои бархилофи якдигарро дар як рӯз гирад. Ин ғайриимкон нест, балки воқеият аст: дар пешгӯиҳои астрологии рӯзномаҳо бисёр вақт фарқият дида мешавад.

Мавқеи геосентрӣ

Нуқтаи назарест, ки мувофиқи он, гӯё замин маркази беҳаракати олам буда, сайёраҳои осмонӣ дар атрофи он ҳаракат мекунанд. Ситорашиносони фолбин онро бар асос мегиранд, ки сайёраҳо ба даври Замин мечарханд. Ин ақида бо номи „Назарияи геосентрӣ“ машҳур аст. Ҳануз олим Коперник хато будани ин назарияро нишон дода исбот кард, ки тамоми сайёраҳои коинот ба даври Офтоб мечарханд, ва на даври Замин („назарияи геосентрӣ“).

Азбаски ситорашиносӣ бар назарияи радшудаи геосентрӣ, ки илм онро мепазирад, асос меёбад, пас онро ҳақиқӣ ҳисобидан мумкин нест. Дар сурате, ки мазмунӣ асосӣ нодуруст аст, тамоми натиҷаҳои он ҳам нодурустанд, ҳатто агар бар асоси дониши имрӯза очизона тафсир дода шаванд.

Сайёраҳои ношинос

Яке аз номувофиқиҳои асоситарини нучум ба адади сайёраҳо дар системаи офтобии мо дахл дорад. Аксари нақшаҳои астрологӣ аз тахмин мебарояд, ки он шомилӣ ҳафт сайёра (аз ҷумла Офтобу Моҳ) мебошад.

Дар замонҳои қадим дар бораи сайёраҳои Уран, Нептун, Плутон ҳеҷ чиз маълум набуд, зеро ки онҳо ба ҷашми оддӣ дида намешаванд. Пас, ситорашиносон тартиби худро бар асоси ҳафт сайёра, ки ба ғумонашон ба даври Замин чарх мекунанд, бино мекунанд. Ҳол он ки қайҳо исбот шудааст, ки маркази системаи офтобии мо Офтоб, вале на Замин мебошад, ва он шомилӣ боз се сайёраи дигар мебошад.

Экизак

Таваллуди экизакон — сарчашмаи душвории ситорашиносон мебошад. Агар ду нафар дар як замон дар як ҷо таваллуд шуда бошанд, онҳо мебоист як тақдирро як сарнавишт медоштанд. Мутаассифона ин чунин нест, ва тақриба нишон медиҳад, ки ду одами дар як лаҳза таваллудшуда метавонанд ду зиндагии тамоман гуногунро кунанд. Яке метавонад дар зиндагиаш комёб гардад, дигаре бошад дучори шикаст шавад. Фарқи сарнавиштҳои дугоникон шояд боз як камбудии астрология мебошад.

Маҳдудияти ҷуғрофӣ

Масъалаи нучум ба маҳдудияти имконияти ҷуғрофӣ вобаста аст. Ситорашиносӣ дар кишварҳои ба хати истиво (экватор) наздик сарчашма ёфтааст, ва касонеро ки дар арзҳои дигари ҷуғрофӣ амалҳои муайянибурҷ дар вақтҳои муқаррарӣ пайдо намешаванд, ба ҳисоб намегирифт.

Мишел Гоклен ишора мекунад: „Нучум (астрология), дар арзҳои нисбатан паст пайдо шуда, имконияти дигареро дар назар нагирифтааст, ки дар арзҳои боло ҳеҷ яке аз сайёраҳо наметавонад дар давоми чандин ҳафтаҳо маълум шуда истад.

Дар ин сурат яке аз пояҳои асосии ситорашиносӣ нобуд мегардад. Тибқи ишораи Ван Бюскирк, „Нучум“, аз нуқтаи назари илмӣ, ҳатто бар далели ҳудаш, ки олами ҷисмҳои хурд зерин таъсири қайҳони қабир қарор дорад, наметавонад асос ёбад, дар сурате, ки яке аз ҷисмҳои хурд (одам), болотари 66 хати арзи ҷуғрофӣ сокин буда, дучори таъсири қайҳони қабир намешавад“.

Набудани асоси илмӣ

Далели аз ҳама раднопазири зидди пешгӯиҳои астрологӣ ин аст, ки он ҳеҷ аҳамияти илмие надорад. Пол Кудерк, ситорашиноси обсерваторияи Париж, баъд аз омӯхтани фолномаҳои 2817 мусиқачӣ ба хулосаи зерин омад:

„Мавқеи офтоб ҳеҷ аҳамияте барои мусиқӣ надорад. Мусиқичиён дар давоми сол ба таври тасодуфӣ таваллуд мешаванд. Ҳеҷ яке аз аломатҳои бурҷҳои фалак ё гурӯҳ барояшон мусоидат намекунад, ва на зараре мерасонад. Мо ба чунин натиҷае мерасем, ки қомебиҳои нучуми „илмӣ“ ҳамчунон тиҷоратӣ ба ҳеҷ мебарояд. Шояд ин ҳасратовар бошад, лекин ин ҳақиқат аст“.

Нуқтаи нодурусти сарҳисоб

Номувофиқати муҳими дигари сайёраҳо ин аст, ки фолномаҳо аз вақти таваллуд бармеоянд, на аз вақти бордоршавӣ. Азбаски тамоми омили ирсӣ ҳангоми бордоршавӣ муайян мешаванд, фарзи ин, ки сайёраҳо рост аз ҳуди бордоршавӣ таъсиррасониро бар одам сар мекунанд, мантиқӣ мебуд.

Тағйироти бурҷҳо

Ғайриилмӣ будани нучум бо зуҳуроти просессия (яне ҳаракати меҳвари гардиши замин бар маҳрути доираи бо давраи тақрибан 26 ҳазор сол) ё тағйироти бурҷҳо исбот мешавад. Коннет Боу бар ин масъала муфассал қарор мегирад:

„Ситорашиносони қадим аз просессия хабар надоштанд, ва барои ҳамин онро дар нақшаҳои худ ба назар намегирифтанд, аз аввал дувоздаҳ бурҷи фалак ба дувоздаҳ галаситораҳои ҳамном мувофиқат

доштанд. Вале дар натиҷаи просессия дар 2000 соли охир бурҷҳои осмонӣ тақрибан ба 30 дараҷа аз ҷояшон ҷунбидаанд. Аз ин мебарояд, ки бурҷи Бокира дар зери аломати Тарозу қарор дорад, бурҷи Мизон (Тарозу) дар зери бурҷи Ақраб (каждум) ва ғайра“.

Бинобар ин, касе 1 сентябр таваллуд шуда бошад, мунаҷҷимон ўро дар зери бурҷи Бокира (аломати офтоб дар ҳамин рӯз) қарор медиҳанд, вале дар воқеъ дар ин вақт офтоб зери бурҷи асад (Шер) қарор дорад. Ба ин сурат ду навъи бурҷи гуногун вуҷуд дорад: „...яке оҳиста ҳаракат мекунад (бурҷи сидерӣ), дигаре — беҳаракат (бурҷи тропикӣ). Кадом бурҷро бояд ба асос гирифт?“

Китоби муқаддас ва нучум

Китоби Муқаддас аз эътимод қардан ба ситорашиносӣ ва пешгӯиҳо барҳазар медорад:

„Аз фаровонии донандаи илми нучум худ лакот шудай: бигзор расадбандони афлок, ситорашиносон ва онҳое, ки бо нав шудани моҳ пешгӯӣ мекунанд, бархоста, туро аз он ҷӣ ба сарат хоҳад омад, наҷот диҳанд“.

Инак онҳо мисли коҳрезаанд: оташ онҳоро хоҳад сӯзонид, онҳо ҷони худро аз аланга натавонанд раҳонид, ва на ахтаре боқӣ монад то ки гарм шавад, на оташе ки пеши он нишинанд.

Онҳое, ки барояшон ҷидду ҷаҳд намудаӣ, барои ту ҷунин хоҳанд буд, ва онҳое, ки аз ҷавонии ту дар гирду пешат мегаштанд, ҳар яке ба худ саргардон хоҳанд шуд, ва касе нахоҳад буд, ки туро наҷот диҳад“ (Иш. 47:13–15).

Насиҳати дигари ҳамонандро дар китоби Ирмиё 10:2 меҳонем: „Роҳи халқҳоро таълим нагиред ва аз аломоти осмон натарсед, ҷунон ки халқҳо аз онҳо метарсанд...“ Дар ҷои дигари Китоби Муқаддас омадааст: „Мабодо ҷашмонатро сӯи осмон баланд кунӣ, ва офтоб ва моҳ ва ситорагонро, яъне тамоми лашкари осмонро дида, фирефта шавӣ ва ба онҳо сачда бурда, онҳоро ибодат намой“ (Так.ш 4:19).

Дар китоби Дониёл донандагони илми нучум бо касоне, ки ба ростӣ ба Худои зинда вафодоранд, муқоиса карда мешаванд. Дар боби якуми он дар бораи Дониёл ва се дӯсташ ҳикоя мешавад, ки аз ситорашиносон ва ғайбдонон даҳ баробар болотар ва хирадмантар баромаданд (ниг. Дониёл 1:20), зеро онҳо ба Худои зинда ва ҳақиқӣ хизмат мекарданд, на ба ситораҳо. Вақте ки шоҳ хобе дид, ғайбдонон ва ситорашиносон онро таъбир карда натавонистанд — ҷавоб танҳо дар Худо буд, зеро танҳо Ягона Ў ояндаро аён намуда метавонад (нигар. Дониёл 2:27–28).

Аз Китоби Муқаддас равшан маълум мешавад, ки он кӯшиш дорад бе воситаи симиё, ба воситаи Каломи Худо ба оянда дарояд.

Чаро одамон ба нучум бовар мекунад?

Дар сурате ки ғайриилмӣ ва ғайрикитобӣ будани нучум ин қадар равшан аст, чаро одамон чунон барояш бовар мекунад?

Яке аз ҷавобҳо ин аст, ки аввалин пешгӯиҳои нучум боэътимод ба назар мерасанд. Чунон ки дар як китоби нучум омадааст: „Шахси бузурги ситорашиноси ҳозиразамон Гранд Левиро пурсиданд, чаро вай ба нучум бовар мекунад? Ӯ ҷавобе додааст: „Чунки он қор қарда истодааст“.

Хатарҳое, ки одами аз рӯи фолнома зиндагӣ мекардагӣ ба онҳо дучор мешавад:

1. Китобҳои нучум басо қимат мебошанд.
2. Маслиҳатҳои нучумӣ оид ба маблағгузорӣ ва тарзи ҳарчи пул бисёр вақт нодуруст буда, барои шумо бетаъсир намеронад.
3. Нучум характери детерминӣ дошта, ба одамон ба тарзи фаталӣ зиндагӣ қарданро пешниҳод мекунад, вале натиҷаи он дилтангии чуқур мебошад.
4. Имони фанатикӣ ба нучум метавонад шуморо ба рафторҳои беҳушона ва ё баъзан хатарнок тела кунад, баъзе занҳо риоя намудани пешниҳодҳои духтуронро оид ба таҳти назорат гирифтани рӯзи таваллуд дар айёми ҳомиладории дермонда рад мекунад, ба умеди он ки қудак дер таваллуд шавад — масалан, зери бурҷи Далъ.

Эзоҳи беҳтарине ҳаст доир ба, агар чунин гӯем хато намекунем, тасдиқият ва моҳияти пешгӯиҳои нучумӣ. Вақте ки бо тезӣ фолномаро аз назар мегузаронед, аз он дар ҳайрат мемонед, ки тасдиқоти нучумӣ чӣ қадар умумӣ ва дуфӣкра буда, дар он ҳамеша ягон воқеа ин ё он тавр ба вуқӯъ меояд.

Мачаллаи „Тайм“ дар вақташ қайд карда буд:

„...он ҷо ин қадар ивазшавиҳову имкониятҳо ба бозӣ медороянд, ки оқибат ситорашинос ҳақ мебарояд. Агар шумо поятонро шиканед ва ситорашинос аламотҳои хушро пешгӯӣ карда буд, пас шуморо табрик мекунад, зеро ки мумкин буд ходисаи дахшатноктаре рӯй диҳад, агар ӯ онро пешгӯӣ мекард. Баръакс, агар бархилофи пешгӯиҳо чизе рӯй надихад, ситорашинос меғӯяд, ки шумо беихтиёр хеле эҳтиёд шудед, зеро огоҳонида шуда буед.“

К. Кох тавачҷӯх мекунад бар ҷиҳате, ки афқору ҳолати муайян ба вучуд меоварад: „Одаме ки ба фол муроҷиат мекунад, бо як навъ омодагии бовар қардан ба фолнома наздаш меояд. Ин ҳолат боиси тибқи фолнома бо худомӯзӣ зиндагии худро бино қардан шуда, ба амалӣ шудани он мусоидат мекунад.“

Речлеф дар бораи як таҷрибаи аҷоиб нақл мекунад, ки дар ҷараёни он ба сад кас, ки маълумоти таърихи таваллуди худро додаанд, як хел фолномаҳо фиристода шуданд. Ин одамон дувоздаҳ давраи мувофиқи таърихи таваллудашон доштанд... Ба ҳар яке пешгӯӣ шуда буд, ки фолнома танҳо ба вай тақдим шудааст... Речлеф меғӯяд, ки „бисёр касон аз эътиборнокӣ ва нозукии он тааҷҷуб мекарданд“.

Нучум ноком аст, чӣ аз назари Китоби Муқаддас, чӣ аз нуқтаи назари илм. Китоби Муқаддас ёд медиҳад, ки ҳар яки мо озодона метавонем роҳи зиндагиамонро интиҳоб кунем ва ҷавоби онро диҳем. Нучум, бо вучуди таълими қадария (тақдирпарастӣ), ин интиҳобро инкор намудааст ва барои ин бояд рад шавад.

ДЕВҲО

Китоби Муқаддас на фақат дар бораи шайтон таълим медиҳад, балки дар бораи зиёд будани хизматгаронаш девҳо, чинҳо ва рӯйҳои бад низ таълим медиҳад. Дар аввал ин девҳо муқаддас буданд, аммо бо ҳамроҳии пешвои худ шайтон аз Худо дур шуданд. Интиҳои онҳо дар маҳкумияти абадӣ пайдо мешавад, вақте ки Худо шайтон ва лашкари ӯро дар назди Таҳти Бузурги Сафед маҳкум мекунад (Ваҳӣ 20:10–15).

Инҳо баъзе хислатҳои шайтон мебошад, ки дар Китоби Муқаддас ишора шудааст:

1. *Девҳо — рӯҳҳои бетанаанд.* „Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, ҳукуматдорон, фармонравоеъни ин олами зулмот ва бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар осмон аст“ (Эф. 6:12).
2. *Дар аввал девҳо дар ҳамоҳангӣ бо Худо будаанд.* „...Ва фариштаҳоеро, ки мартабаи ҳудро ҳифз намекарданд, балки манзили ҳудро тарк карданд, дар қайду банди абадӣ, дар зулмот, барои доварии рӯзи бузург нигоҳ дошт...“ (Яҳудо 6)
3. *Девҳо бисёранд.* Исо ба вай гуфт: „Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав“. Ва аз вай пурсид: „Номи ту чист?“ Вай ҷавоб дод: „Номи ман легион аст, чунки мо бисёрем“. (Марқӯс 5:8–9)
4. *Девҳо муттаҳиданд.* „Ӯ девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо берун мекунад“ (Матто 12:24).
5. *Девҳо дорои қуввати ғавқуттабиа мебошанд.* „Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломат ба амал меоваранд, онҳо ва пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то ки онҳоро барои ҷанги рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд“ (Ваҳӣ 16:14).
6. *Девҳо дар бораи Худо медонанд.* „Ва инак, онҳо фарёд зада гуфтанд: „Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо Писари Худо? Ту ба ин ҷо омадӣ, то ки моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!“ (Матто 8:29).
7. *Девҳо иҷозат доранд, ки бар тамоми замин гаштугузор карда беимониро азоб диҳанд.* „Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад.

Он гоҳ мегӯяд „Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам“. Ва гашта омада, онро ҳолӣ, ҷорӯбзада ва орошта меёбад; Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз ҳудаи бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар

- аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли бадкирдор низ ҳамин тавр хоҳад шуд“ (Матто 12:43–45).
8. *Баъзан девҳо касалиҳо ва ҷараҳатҳои ҷисмониро пайдо мекунад.* „Ва хангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд. Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад“ (Матто 9:32–33).
 9. *Девҳо метавонанд ҳайвонеро ба ихтиёри худ дароварда, онҳоро идора кунанд.* „Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва онҳо якбора аз баландӣ ба баҳр частанд, онҳо қариб ду ҳазор буданд, ва дар баҳр ғарқ шуданд“ (Марқӯс 5:13).
 10. *Девҳо метавонанд одамонро ба ихтиёри худ дароварда, идора кунанд.* „Ва ҳамчунин баъзе заноне, ки Ӯ аз арвоҳи палид ва касалиҳо шифо дода буд: Марям, ки Маҷдалия номида мешуд, ва аз вай ҳафт дев рафта буд“ (Луқо 8:2).
 11. *Девҳо метавонанд беақлиро ба вучуд оваранд.* „Чун аз қанқ берун омад, дарҳол касе, ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо омада, бо Ӯ рӯ ба рӯ шуд“. Ки бошишгоҳи вай чуқурии гӯр буд, ва ҳеҷ кас наметавонист бо занчир ҳам вайро бибандад... Ва ҳамеша рӯзу шаб дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръед мекашид ва худро бо сангҳо мезад“ (Марқӯс 5:2,3,5).
 12. *Девҳо медонанд, ки Исои Масеҳ Худованд аст.* „Дар ибодатхонаи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръед зада гуфт: „Туро бо мо чӣ қор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ?! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қудси Худо!“ (Марқӯс 1:23–24).
 13. *Девҳо дар пеши Худо меларзанд.* „Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекуни; девҳо низ имон доранд ва меларзанд“ (Яъқуб 2:19).
 14. *Девҳо таълимоти дурӯғин паҳн мекунад.* „Аммо рӯҳ кушоду равшан меғӯяд, ки дар замонҳои охир баъзе касон аз имон баргашта, ба арвоҳи фиребанда, таълимоти шайтон гӯш хоҳанд андохт“ (1-Тим. 4:1).
 15. *Девҳо ба қавли Худо муқобилат мекунад.* „Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки дар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоеӣ ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар осмон аст“ (Эф. 6:12).
 16. *Девҳо сазӣ мекунад, ки Подшоҳии Масеҳро нобуд созанд.* „Хушёр ва бедор бошед, чунки душманони шумо, иблис, мисли шеро гуррон гаштугузор карда касеро меҷӯяд, то ба коми Худ кашад“ (1-Пет. 5:8).
 17. *Худо аъмоли девҳоро истифода бурда, ба иҷрои ниятҳои ӯлоҳии Худ мепардозад.* „...Ва Худо рӯҳи шарире дар миёни Абималик ва сокинони Шакем фиристод, ва сокинони Шакем ба ҳаққи Абималик ҳиёнат карданд“ (Дов. 9:23).

18. *Худо дар довариш пурдаҳшат девро маҳкум хоҳад кард. „Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳаннам андохта, ба ғори торик супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд...“ (2-Пет. 2:4).*

Зухуроти ҳамлаи девмонанд

Мувофиқи таълимоти Аҳди Ҷадид дар бораи гирифтори бо девҳо ва дигар манбаъҳо метавон баъзе падидаҳоро, ки ҳангоми ҳамлаи дев мушоҳида мешаванд, номбар кард:

- а) Тағйири шахсият: Он ба ҳуш, намуди ахлоқ, афти зоҳирӣ тааллуқ дорад.*
 - б) Тағйироти ҷисмонӣ:*
 - 1. Қувваи ғайримӯқаррарӣ;*
 - 2. Рағкашиҳои тутқулоқ;*
 - 3. Вайрон шудани мутобиқати ҳаракат, афтиш;*
 - 4. Хира шудани ақл, ҳис накардани дард;*
 - 5. Тағйири овоз;*
 - в) Тағйироти шуур. Дигаргуниҳои ақлӣ:*
 - 1. Глоссолалия — фаҳмидани забонҳои ношинос (истеъдоди дурӯғини мӯқобили Китоби Муқаддас);*
 - 2. Дониши хориқулуддӣ;*
 - 3. Қувваи рӯҳиву сеҳру ҷоду — ҳаёлпардозӣ, аз дур дарк кардани ҳодисаи фикрҳо, пешгӯӣ ва ғайра;*
 - г) Дигаргуниҳои рӯҳӣ:*
 - 1. Нафрат ба Масеҳ ва тарс аз Ӯ;*
 - 2. Куфр ва афсӯс барои он дар ҳолати рӯҳафтадагӣ;*
 - 3. Таъсири вайронкунандаи дуо;*
 - д) Имкон дорад бо исми Исо озод шавад. Агар ин ташхиси такрорист, пас баъзе метавонанд ғоиб бошанд.*
-

Оё имрӯз метавон вохӯрд?

Азбаски чиннигӣ дар замонҳои аҳди Ҷадид дида мешуд, пас саволе табиист, ки оё имрӯз метавон ба чиннигӣ вохӯрд? Дар натиҷаи омӯзиши адабиёти бисёри рӯҳшиносӣ ва муоинаи чандинсолаи беморон духтурӣ касалиҳои рӯҳи Пол Мейер нуктаи назари корозмударо изҳор менамояд:

„Ман метавонам бо тамоми масъулият баён кунам, ки то ба имрӯз як бор ҳам бо чиннии девгирифтӣ вонахӯрда будам. Чизи асосие, ки дар ин маврид фаҳмидам, ин аст ки чӣ қадар кам дар бораи ин Китоби Муқаддас гуфта мешавад. Ман садҳо беморонро дидам, ки наздам меомаданд бо гумоне, ки гирифтӣ дев мебошанд. „Овозҳои чинҳо“ ба гӯши бисёрии онҳо мерасиданд, ки онҳоро ба кардани кори бад бармеангезонанд. Аввалан тааҷҷуб мекардам, ки тамоми онҳо дар

майнаҳояшон камбудии допамин доштанд, ки бо осонӣ бо аминазин ва дигар доруҳои қавии қатори нейрорептикҳо пурра мешуд. Ман ошкор кардам, ки ҳамаи ин „чинҳо“ тоқати аминазинро надоранд ва қариб дар тамоми аҳволот баъди қабули ду се ҳафтаинаи аминазин „чинҳо“ ғайб мезаданд, ва беморон ба масъалаҳои воқеии худ бармегаштанд“.

Бо вучуди он шаходатҳои гирифтори ҳам ҳастанд. Курт Кох менависад: „Боре духтур Мартин Лойд Чонс маро даъват кард, то ки дар Лондон ба як даста рӯҳшиносон мурочиат кунам. Дар вақти сӯҳбате, ки баъд аз лексия оро ёфт, ду рӯҳшинос бе шиква баён карданд, ки чунин гирифтори вучуд ҳам надорад. Вале ҳамон дам ду рӯҳшиноси дигар ҳеста гуфтанд, ки на фақат эътиқод доранд, ки чиннигӣ як одати воқеист, балки дар таҷрибаи кори худ низ бо он вохӯраанд: яке ҳафт бор, дигаре — ёздаҳ“.

Дар асри XIX якчанд воқеаҳои тааҷҷубовар мушохида мешуданд. ки мубаллиғ Чон Невиус дар Чин онҳоро хабар дод. Вақте ки Невиус бори аввал ба Чин омад, ӯ қатъиян этиқотманд буд, ки девҳо моли гузашта ҳастанд. Агар ӯ ҳикояҳои „демонагӣҳоро“ аз даҳони шохидон мешунид, онҳоро хурофот меҳисобид. Лекин, ҳар қадар ки кӯшиш мекард ин одамонро бовар кунонад, ки он чӣ диданд ва шуниданд — самари ҳаёлоташон аст, муваффақ намешуд. Охир, далели равшане вайро маҷбур кард, ки ақидаашро тағйир диҳад ба девҳо, балки ба он, ки гирифтори дево чин будан имрӯз воқеият аст, бовар кунад. Невиус дар бораи таҷрибаи шахсии худ мегӯяд:

„Ман бо худам ба Чин як эътиқоди қатъиеро овардам, ки боварӣ ба девҳову мулоқот бо вучудҳои рӯҳонӣ моли давраи варварии хурофот аст, ва ҳоло метавон фақат дар бораи бемории рӯҳӣ ё камбудии одам сухан ронд. Вале ман чаноби Тюро (муаллими забони чиниамро) мегузоштам, ки аз мавзӯи дӯстдоштааш сӯҳбат кунад... Ман наметавонистам нодида монам... ки баъзе аз фикрҳояш дар бораи гирифтори монанд ба девшиносии Навиштаҳост. Ин монандӣ ба назари ман танҳо зоҳирӣ ё ногаҳонист“.

Баъд Невиус воқеаҳои сершумору гуногуни вохӯриҳоро бо одамони гирифтори девҳо тасвир мекунад, ки дар поёни зиндагиаш ўро водор карданд, ки нуқтаи назарашро дигар кунад.

Ҳодисаи муайяни экзоризм

Уолтер Мартин далели аҷоибро меоварад; „Дар Ньюпорт-бич, дар Калифорния ман бо воқеаи гирифтории чинҳо вохӯрдам ва низ шомии он шуда будам. Духтаре бо қади 160 сантиметр ва вазни 48 кило, ба марде, ки 72 кило вазн дошт, ҳамла карда, бо як даст ўро ба масофаи яку ним метр дур андохт. Мо чор нафар ҳамроҳи шавҳараш кӯшиш кардем, ки вайро бар бистар нигоҳ дорем, ва ба номи Исои Масеҳ барои дафъ кардани чин аз вучодаш дуо мекардем.

Дар вақти экзорсизм мо фаҳмидем, ки вай чинзада буда, шайтонро парастии мекард, ва дар асари ин парастии қуввати ӯ дохили вучуд шуда, занро ба ихтиёри худ мегирад. Вай зани як марди имондор ба Масеҳ буд, падари вай кашиши масеҳӣ буд, ҳудаш бошад дар мактаби якшанбегии назди калисо дарс ёд меод ва зоҳиран донандаи хуби илми илоҳиёти масеҳӣ ба назар мерасид. Лекин дар дил ӯ доим бар Масеҳ ва бар калисо механдид. То дами воқеаи экзорсизм, то вақте ки вай озод шуда, Исои Масеҳро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул кард, чунин буд. Акнун ӯ бо шавҳараш дар маъмурияти мубаллиғонае кор мекунад ва ба Исои Масеҳ ҳизмат мекунад.

Ман як дӯсте дорам, ки шоҳиди сеанси экзорсизм дар Нюпорт-Бич буд.

Пеш аз ин ки дохили ҳуҷра шавад, ӯ гуфт: „Ман меҳоҳам ту боҳабар бошӣ, ки ман ба чинзадагӣ бовар намекунам. Ин зан касалии рӯҳ дорад. Ман дар ҷавоб гуфтам: „Мумкин ба қарибӣ инро хоҳем дид“. Чун ба дохили хона рафта дарро бастем, қувваи фавқуттабии духтар бедор шуд. Ногоҳ аз баданаш як овози тамоман бегонае берун баромад, ва бо як хандаи беҳаё бар лабонаш (духтури рӯҳшинос шаҳодат дод, ки ин зан дар ҳолати беҳушӣ буд) оромона гуфт: „Мо аз ту зиёдтар умр хоҳем дид“. Рӯҳшинос ба тарафи ман нигоҳ карда гуфт: „Ин чӣ маъно дорад?“ „Ин ҳамон чиз ҳаст, ки бовариат ба он намеояд“, — ҷавобан гуфтам ман. Мо сеvu ним соатро сарфи дафъ кардани ҳамон чизе, ки ба он бовариаш намеомад, кардем!

„Баъд аз ин соатҳо ӯ на танҳо ба вучуди шайтон, балки ба чинзадагӣ ва воқеияти ҳикояҳои Китоби Муқаддас дар бораи дафъ кардани чинҳо боварӣ пайдо кард. Акнун ӯ медонад, ки мавҷудоти олами дигар метавонад ба дунёи мо дохил шуда, одамонро ба ихтиёри худ дароранд.

Дар хотима ишорат мекунем, ки гарчи воқеаҳои бисёре, ки ҳамчун зиндагӣ тахмин карда мешаванд ва воқеан як чизи дигар мебошанд, наметавон ин ҳақиқатеро, ки чинзадагӣ имрӯз ҳам ҷой дорад, рад кард. Лекин ба чунин ҳодисот бо эҳтиёти том бояд амал намуд, чунки инҳо метавонанд танҳо вайроншавии физиологӣ ва рӯҳӣ бошанд.

Фақат як масеҳии пухта, аз Худо насиҳат ёфта ва дар ҷанги рӯҳонӣ мустаҳкамшуда метавонад фаъолона дар муайян кардани ҳодисаи чинзадагӣ ва халос шудан аз он иштирок кунад. Бадани одамӣ, идрок ва рӯҳ чунон мураккаб ва бо ҳам пайванд мебошанд, ки танҳо атои шинохтани рӯҳро пайваста ба маълумоти зиёд, ҳуқуқ медиҳад, ки ҳангоме ки дар бораи чинзадагӣ суҳан меравад, бо масъулият амал намоем.

Агар шумо шахсеро шиносед, ки чинзада ба назар мерасаду ёрӣ меҷӯяд, шумо метавонед ва лозим аст. ки барояш дуо кунед; шумо бояд ўро ба як шахси басо маҳоратнок барои ёфтани ин гуна ёрӣ роҳнамоӣ кунед. Умеде барояш ҳаст: Худо метавонад ва меҷӯяд ўро аз саҳтиҳо ҳарчанде деӣ, физиологӣ ё рӯҳӣ бошад ҳам, раҳо кунад.

ПАРАПСИХОЛОГИЯ

(соҳаи тадқиқот доир ба шуури ғавқуллода нозук ва хусусиятҳои телепатии инсон)

Парапсихология — ин соҳаи ҳозиразамони илм ё симиё аст — вобаста ба касе, ки ба он мурочиат мекунад. Мақсади он — чиддӣ бар заминаи илмӣ ниҳодани як қатор ҳодисаҳои хориқултабиие, ки ба симиё нисбат дода мешаванд. Парапсихология саъй мекунад ба он чӣ, ки то ба ин рӯз бе аҳамияти чиддӣ мемонад, мӯътабарии илмӣ диҳад.

Яке аз равияҳои машхури парапсихология то ба имрӯз дарк кардани экстрасенсорӣ, азоимхонии анъанавии мансуб ба ҳодисоти „хориқултабий“ буда, як навъ асоси илмӣ ё „паранормал“-ро пайдо кардааст.

„Аммо ҷамъияти азоимхонон ва ҷодугарон аз калимаи „хориқултабий“ дар бораи ҳодисаҳои „паранормал“ ё ғайриоддӣ сӯҳбат карданро авлотар мешуморанд. Қонунҳои сеҳр ҳамчун воқея, дар соҳаи ихтиёри илми ҳозиразамон қарор дошта шумурда мешавад, лекин бо ин ҳама бар маълумоти прагматӣ ва истифодаи амалии қонунҳои сеҳру ҷоду диққат мешавад, вале на бар таҷзияи илмӣ ва баҳои он. Метавон гуфт, ки дар ин маънӣ як навъ секуляризасияи сеҳр ва одат қонундани он ба ҷаҳонбинии ҳозиразамони илмию табиатшиносӣ рӯй медиҳад. Он чӣ пештар дар адабиёт мисли қувваҳои симиёӣ ё хориқултабӣву рӯҳӣ тасвир карда мешуд, акнун намунаи дарки экстрасенсорӣ мешавад. ки метавон онро аз рӯи имкон айнан такрор карда, дар лабораторияи рӯҳшиносӣ тасдиқ кард.“

Дар китоби „Парапсихология ва табиати ҳаёт“ Чон Рендал менавасад: „Дар солҳои 1960-ум парапсихология дар муборизаи 90 солаи худ барои шинохти илм хеле ғолиб омад. 30 декабри соли 1969 ҷамъияти парапсихология бо расмият ҳамчун аъзои шӯъбаи ташкилоти боэтибортарини олимони америкой — иттиҳоди америкой барои пешрафти илм қабул карда шуд. Бори аввал дар тамоми таърихи ғайрисоддаи худ парапсихология ба сифати равияи илмӣ комилхуқуқ шинохта шуд. Акнун парапсихологҳо бо тарси ин ки барои ҳуди мавзӯи тадқиқот масҳара шаванд ё рад карда шаванд, метавонистанд қорҳои худро ба муҳокимаи олимони пешкаш қунанд“.

Зарурати тадқиқоти илмӣ дар ин соҳа ғайри қобили шубҳа аст. Вале ба психология ҳамчун ба илм наздик омада, бояд шарҳи дурусттарине

ба тамоми далелҳо ёфта маълум кард, ки оё дар воқеаи пешкаш шуда сухан дар бораи фиребгарӣ, ҳодисоти симиё ё воқеан дар бораи таҷрибаи ғайриоддӣ меравад.

Дар аксари ҳолатҳо яке аз натиҷаҳои таҳқиқоти парапсихологӣ камшавии далел барои омӯзиши Китоби Муқаддас мегардад. Дарвоқеъ чизҳои ғайриоддӣ хориқултабӣ дар онҳо тамоман ҷудо аз Китоби Муқаддас дида мешавад. Дар муқаддимаи аҷоибӣ китоби „Дин ва рӯҳшиносии нав“ Олсон Смит ҳикояи ҷавонзанеро меоварад, ки ҳангоми гузаронидани тадқиқоти парапсихологияш дар Донишгоҳи Дюк бо вай вохӯрда буд:

„Ин духтари ҷавони бомаърифати босабру тоқате буда, бо нияти пешбурди кори динӣ аз Ҷануби Миёна ба Дюк омад: ӯ дар калисои методистии зодгоҳаш „роҳбалади маҳаллӣ“ буд ва зуд-зуд ба минбар мебаромад.

Дар натиҷаи машғулият бо як қатор илмҳо вай имони софи пештараи худро гум карда, ба як агностисизми торик фуру рафт.

Дар давоми кори худ дар соҳаи рӯҳшиносӣ вай парапсихология — „баромади хатарнок аз ҳудуди рӯҳшиносӣ“—ро, барои худ кашф кард ки ҳамин китобро ба он бахшидааст. Ин як илме буд, ки вай тамоми ҷону дилашро ба он гузошт, зеро ки дар он сухан дар бораи ҳамон олами рӯҳонӣ мерафт, дар бораи ҳамон қувваҳои рӯҳоние, ки дар зиндагии пештарааш, ҳангоми имони қавӣ доштаниаш мавҷуд буданд; дар истилоҳоту усулҳои дигар — вале ин ҳамон чизҳо буд. Холигии ҳиссиёт, ки дар натиҷаи гум кардани имони динии худ ба вучуд омада буд, пур шуд; имони наваш (гарчи гумон намекунам, ки вай онро чунин меномид) ўро ҳам аз ҷиҳати маънавӣ, ҳам аз ҷиҳати ҳиссиёт қаноат меод. Қораш дар лабораторияи парапсихологӣ барояш як навъ ибодати динӣ шуд“.

Смит шарҳи басо завқовари дигаргуниҳоеро пешкаш мекунад, ки бо ин зан рӯй дода буд. Гум кардани имони масеҳӣ ва дарёфтани „имони парапсихологӣ“—ро чунин тафсир медиҳад:

„Ба назари ман, ҳикояи вай имрӯз барои миллионҳо масеҳиён хос аст. Имонаш дар асари аз худ кардани илм сушт шуд (гарчи аз сабабҳои бисёри дигар ҳам ноустувор шуда буд) — ин гуна тараққиёт ба бисёри ғайриоддӣ набуд. Лекин тарзи илмиро аз худ бояд кард — комёбиҳои илм бениҳоят бузурганд, то ки аз онҳо сарфи назар накунем.

Аҳамияти парапсихология барои миллионҳо дар он аст, ки он акнун усулҳои илмиро ба қор мебарад, ва мардумро зудтар бо олами рӯҳонӣ наздик мекунад, ба ҷои он ки аз он дур кунанд.“

Маъмулан олимони розӣ ҳастанд, ки якчанд ҳодисотро ҳам симиёвӣ ва ҳам парапсихологӣ номанд. Валекин бисёриҳо шарҳи Китоби Муқаддасро оид ба ин ҳодисаҳо рад мекунанд, онҳо инро ҳамчун шайтоният қабул мекунанд, арвоҳи девонаро манъ мекунанд, вале ин манъ фақат тафсири

таърихиву анъанавии калисост; Шарҳи ҳозиразамон бошад барои баъзе аслан, ба тамоми намудҳои пайдоиши паронормал, рухсат медиҳад.

Масалан: „Манъи тақрори Шариат“ (Т.Ш. 18:9–12) аксаран аз тарафи одамони хурофотпараст, ҳохил ва тарсу ҳамчун далел барои муқобилат ба тадқиқоти воқеан илмие, ки олимони масеҳӣ анҷом медиҳанд, истифода мешавад“. Дар гузашта одамони бегуноҳ ҳамчун ҷодугар, азоимхон ё чинзадагон таъкиб мешуданд. Дигаронро, ки ба сарчашмаи муқаддаси қувваҳои худ боварӣ доштанд, то ба марг азоб меоданд.

Ин ҳел муносибат то ба имрӯз ҳам меонад. Касонеро, ки саъй мекунанд истеъдодҳои рӯҳии худро изҳор кунанд, бо лаънати Худо метарсонанд. Масеҳиёнеро, ки ба чунин тадқиқоти ғайриоддӣ фуру мераванд, ёдовар месозанд, ки ин бархилофи таълимоти Китоби Муқаддас аст, ва дахл шудан ба ин қорҳо барояшон манъ мекунад.

„Ҳарчанд дуруст аст, ки дар гузашта одамони бегуноҳро маҳкум мекарданд (мурофияи „ҷодугарзанони салеми“-ро ба хотир меорем), чунин ҳулосабарорӣ, ки тафсири таърихӣ порчаи дар боло овардашудаи Китоби Муқаддас аз тарафи масеҳиён нодуруст аст, ғалати мантиқӣ мебуд; дар асл ҳам таърих, ва ҳам ҳуди тафсири Китоби Муқаддас ба нафъи мавқеи онҳо шаходат медиҳанд“.

Дарки экстрасенсорӣ

Дарки экстрасенсорӣ (ДЭС) имрӯз хеле маъруф аст. ДЭС яъне фаҳмидани ягон чиз бе воситаи узвҳои эҳсос. Линни Уолкер дар бораи ДЭС менависад:

„Дарки экстрасенсӣ — истилоҳест, ки ба қобилияти фаҳмидани ҳар чӣ ки бошад бе воситаи узвҳои эҳсос ишорат мекунад. Он тақдиршиносиро ҳам дар бар мегирад, ки баъзан „ДЭС-и оянда“ номида мешавад; ҳам телепатия-гузарондани афкори одам бе иштироки узвҳои эҳсос; қаромат-дониш дар бораи чизҳо ё воқеаҳо бе воситаи экстрасенсӣ ба онҳо“.

ДЭС яке аз соҳаҳои васеътарини парапсихология аст. Соҳаи дигари монанди „тадқиқоти рӯҳӣ“:

„Тадқиқоти ба тартиб даровардашудаи илмӣ табиат, факту сабабҳои ҳодисоти восита шудан байни одамону рӯҳҳо“.

Лекин бояд фаркero байни телепатия ва ДЭС таъкид кард. Ин ду истилоҳ аксаран баробар истифода мешаванд, вале барои рӯҳшинос — парапсихолог онҳо маъноҳои гуногун доранд.

Телепатияи менталӣ — яке аз равияҳои ДЭС аст. Аз назари парапсихологҳо барқарор кардани фарқи байни телепатия ва қаромат воқеан як „пешрафти бузург“ мебошад.

Ҳангоми телепатия манзараҳои фикрӣ, ба мисоли аломат ё картаҳои бозӣ, ба одам санҷиш гузаронида мешавад — картаҳо тагу рӯ қарда мешаванд, ва вай ба воситаи ДЭС саъй мекунад, ки лозимашро нишон диҳад. Қаромат бошад кӯшиш мекунад, ки нишонаҳоро бе дониши

пешакии ҳисси онҳо диҳад, то ки махсусан бар таҳқиқоти рӯҳӣ мутамарказ шавем.

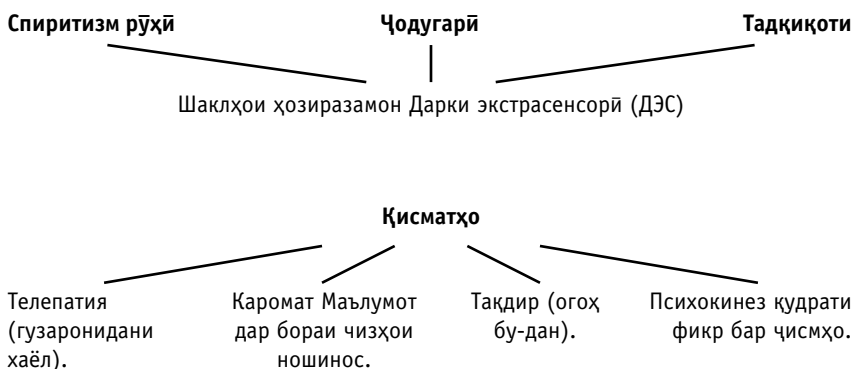
Дар вақти телепатия ба одам қиёфаҳои фикрӣ дода мешаванд, масалан, рамзҳо ва ё картаҳои бозӣ. Картаҳо ба бозӣ дохил карда мешаванд ва ӯ бо воситаи ДЭС картаи даркорино нишон медиҳад. Дар вақти фолбинӣ кӯшиш мекунанд рамзҳоро тасвир кунанд, ки пешакӣ дар бораи онҳо намедонистаанд (масалан, дар воқеа бо картаҳо).

Истифодаи маҳдуди дэс

Доктор Чон Монтгомери дар китоби „Сардорихо ва ҳукуматдорихо“ назар ба аксари олимони инҷилшинос аз тариқи дигар ба воқеоту таҷрибаи ДЭС наздикмеояд. Ба фикри ӯ, лозим нест носанчида, бе тадқиқоти муносиб, тамоми комёбиҳои ДЭС-ро ба ҷиҳати пайдоиши зухуроти бадӣ рад кунем. Бар асоси тадқиқоти шахсии худ Ч. Монтгомери тасдиқ мекунад, ки шаклҳои муайяни ДЭС вучуд доранд, ки дар ҳар ҳел дараҷа ба одамоне хос ҳастанд, ки табиатан ба бадӣ алоқа надоранд.

Муаллифи дигар Линн Уолкер дар китобаш „Қувваи фавқуттабӣ ва ҷаҳони симӣ“ ба Ч. Монтгомери таъя карда, ҳамчунон бетараф буда, менависад, ки вучуди як қувваеро тасдиқ кардан маъно надорад, ки бадири қабул кунем.

Шаклҳои одатшуда

Ба фикри Ч. Монтгомери, агар як қувва бетараф аст (ки пайдошавиаш на илоҳиву на шайтониист) — масалан, қувваи атом худии худ на нек асту на бад, ва қимати ахлокии он вобаста ба истифодагари ва мақсади он аст (бомбаи атомӣ метавонад бар зидди душманон истифода бурда шавад, вале стансияи электрикии атомӣ метавонад беморхонаҳоро гарму равшан кунанд) — пас ба назар мерасад, ки Худо истеъмоли камашро мегузорад, ба сифати таҷрибаи шахсӣ.

Масалан, вақте касе ногоҳ бохабар мешавад, ки дӯст ё маҳбубаш дар хатар аст, вале дӯшташ дар ин вақт ба даври олам саёҳат мекунад ва ӯ хеле вақт вайро надидааст, ва сӯҳбат бо вай накардааст, ва ногоҳ қадом ҳодисае мешавад, — пас он одам дучори як ҳиссиёти шахсӣ мешавад, ки имрӯз метавон аз тариқи ДЭС фаҳмонида шавад. Ва ин одам метавонист ин қобилияти худро истифода барад.

На ҳамин ва на қадом таҷрибаи монанд дар оянда рухсат намедиҳад, ки чунин одам масалан пайғамбар ҳисоб карда шавад.

Ин ақидаи истифодаи ҳадди муайян на ба пуррагӣ бо истеъмоли дигар истеъдодҳои Худодод мувофиқат мекунад; умуман атоҳои Илоҳӣ (ки ДЭС якест аз он ҷумла) барои истифода дода мешаванд. Ин ҷо бошад, Худо ҳадди муайяни нофаҳмои истифодаро мегузорад.

Ҷ. Монтгомери нисбати ДЭС ва қобилияти тақдиршиносӣ таъкид мекунад:

„Мо ин ҷо бо қобилияти рӯҳӣ монанди биноии фавқуллода вомехӯрем, ки ба баъзе одамон имкон медиҳад, ки аз байни пардаи замонҳо, ки ояндаро аз гузашта ҷудо мекунад, дида тавонанд...“

Агар қобилияти тақдиршиносӣ ҳамчун даъвои аз ҳад берун барои нафъи соҳиби он истифода шавад-вақте ки масалан дорандаи он худро (ё мегузорад, ки дигарон инро кунанд) „тақдиршинос“ меҳисобад, ки метавонад аз маънии ҳастиву роҳҳои коинот хабар диҳад, он гоҳ ин қобилият метавонад сифатан хатарнок гардад. Ба илова, дар ин сурат ӯ дарҳои рӯҳашро барои таъсири хориқултабии бад пешкаш мекунад.“

Монтгомери дар асоси тадқиқоташ як қатор санҷишҳои гузаронидааст, ки натиҷаи эътиборнок додаанд.

Линн Уолкер ба баёни вазъияти ҳол ба ҳулоса меояд, ки тамоми шаклҳои фаъолияти паранормал ба Худои Навиштаҳои Муқаддас робитае надоранд.

„Мо метавонем чунин ҳулосае барорем, ки агар касе зеро таъсири мустақими шайтон истеъдоди Худододашро барои паҳн кардани таълимоти дурӯғии мазҳабӣ ба қор барад (Қўл. 2:8–10; 2-Қўр. 11:3–4), барои васвос шудан ба „қорҳои нафс“ (Ғал. 5:19–21), барои худтаърифқунӣ ба ҳайси расули Худо (Қул. 2:18; 2-Қўр. 10:18), барои рад кардани Худои Китоби Муқаддас (2-Пет. 2:1), барои дидаву дониста дохил шудан бар ҳудудҳои гузашташудаи Худи Худо (Так. Шар. 29:29), пас чунин одам олате дар дасти шайтон, асбоби шарорати хориқултабӣ мегардад. Фолбинӣ, тақдиргӯӣ дар шаклҳои гуногун ва тамоми даъвоҳои бар ошкоршавии асрори ғайри Худо ҳам аз илҳами шайтон аст“.

Инак, ба ғайр аз мавридҳои дар боло овардашуда, ҳеҷ шахс асосе надорад, ки парапсихологияро таҷриба кунад. Ин илм одамонро ба Худо наздик намекунад, балки дарвозаҳоро бар рӯи қувваҳои зулмот мекушоад.

Аз китоби дар боло овардашудаи „Қувваи хориқултабӣ ва олами симӣ“ Л. Уолкер интиҳоби худро ин гуна мефаҳмонад:

„Агар шайтон қудрати додани истеъдодро ба одам нашошта бошад, пас Худост, ки одамо бо тамоми қобилияту истеъдодаш офаридааст; аз ин сабаб маълумот дар бораи ҳодисоту фикр бе воситаи узвҳои ҳис, қобилияти ДЭС — аз Худост. Ба монанди баъзе одамоне, ки дорои истеъдоди мусиқӣ ҳастанд, вале дигарон не, ё ба дараҷаи камтар, инчунин одамон ҳам аз ДЭС баъзеҳо бартарӣ доранд, дигарон камтар, саввумин ҳаргиз надоранд... Ин гуна қобилиятро қабул кардан маъноӣ қабул кардани табиати бадқирдоронаро надорад. Аз дигар тараф, ин нишонае нест бар ин ки истеъдоди ДЭС наметавонад ба бадӣ истифода бурда шавад“.

ШАЙТОН ВА ШАЙТАНАТ

Шайтон ё иблис дар давоми ҳазорсолаҳо мавзӯи ҳазорон китобу, мунозираҳо буд. Баъзе одамон вучуди шайтонро инкор мекунад, шайтонро як қаҳрамони асотири ҳисоб мекунад. Дигарон дар воқеъ гирифташ хастанд ва дар пушти ҳар ҳодиса ўро мебинанд.

Ў вучуд дорад

Шайтон воқеист. Ў самари ҳаёлотӣ кас ё танҳо рамзи шарорат нест, ў чун шахсият вучуд дорад! Ў оғозе дошт, ў ҳоло амал мекунад ва дар оянда Худо ўро маҳкум мекунад. Чӣ гуна мо метавонем дар бораи мавҷудияти ў фаҳмем.

Тибқи эътиқоди мустаҳками мо, ки Китоби Муқаддас ин ваҳӣ хориқултабии Худои воқеан зинда буда, дар ҳар он чӣ исбот мекунад, амин аст, мо метавонем ба Китоби Муқаддас муроҷиат карда маълум кунем, ки он дар бораи шайтон ва мақсадҳои ў чӣ меғӯяд.

Вақте ки Билли Сондӣ ном евангелистро пурсиданд, ки „Чаро шумо ба мавҷудияти шайтон бовар мекунад?“, ў ҷавоб дод: „Барои ин ду сабаб ҳаст. Аввалан, чунки дар Китоби Муқаддас дар бораи он гуфта шудааст; дувум ин ки ман бо вай вохӯрда будам“.

Таърихи шайтон

Таърихи шайтон дар гузаштаи хеле дур сар шудааст. Худо бисёр фариштагонро офаридааст, то ки барояш хизмат кунанд. Дар қатори фариштагон яке буд, ки аз боло ҷои олие — нигоҳдории Тахти Мутаол, барояш дода шуда буд. Номаш буд Люцифер, яъне „Дорандаи нур“.

Люцифер

Маълумотеро дар бораи Люцифер аз Китоби Ҳизқиёли наби (ҳиз. 28:11–19) меёбем. Ин порча ба „Хукмрони Сур“, шахси шӯҳратпараст, ки бо мансаби худ фаҳр намуда, худро ба Худо баробар медонист равон шудааст. Худо вайро барои худхоиаш маломат карда, бар илҳомбахши воқеие, ки дар Сур подшоҳӣ мекард, „нишон медиҳад“.

„Каломи Худованд бар ман нозил шуда гуфт: „Эй писари одам! Дар ҳаққи подшоҳи Сур навҳа намо ва ба ў бигӯй: Худованди Худо чунин меғӯяд: „...ту нигини мукамал, пуррагии ҳикмат ва камоли ҳусн ҳастӣ. Ту дар Адан, дар боғи Худо будӣ; либосҳои ту бо ҳар гуна санги гаронбаҳо: лаъл, ёқути зард ва алмос, забарҷад, ҷазъ ва яшм, ёқути кабуд, баҳрамон, зумуррад оросташуда буд, ва санъати дафҳо ва найҳоят барои ту аз тилло

буд, ва ҳамааш дар рӯзи офариниши ту мухайё шуда буд. Ту каррубии бузургчуссае ҳастӣ, ки бо болҳоят соя афкандай, ва Ман туро ба кӯҳи Муқаддас ҷойгир кардаам; мисли яке аз худоён будӣ, ва андаруни сангҳои оташин роҳ мепаёмудӣ. Ту аз рӯзи офариниши худ дар роҳҳои комил будӣ, то вақте ки маъсияти ту ошкор гардид“ (Ҳиз. 28:11–15).

Подшоҳии Сӯр — ҳамон Люцифер аст. Ў дар ҳамаи роҳҳои худ мукамал, вучуди олитарини осмон, бехтарин ва ҳокимтарин махлуқи Илоҳӣ буд.

Люцифер, мисли дигар ғариштагони он айём, бо Худо хушоҳангии комил дошт. Ҷой барои исён вучуд надошт. Ҳеч навъ норизогӣ ҷой надошт: ягона иродае дар коинот дар амал буд — иродаи Илоҳӣ.

Суқути Люцифер

Ҳама чиз дар ҳамоҳангии комил буд, то рӯзе, ки шайтон қарор дод бар зидди Худо исён кунад. Ишаъё набӣ дар бораи беадолатии Люцифер чунин менависад:

„Эй зухраи субҳидам, чӣ гуна аз осмон афтадай! Эй, ки халқхоро поймол мекардӣ, чи гуна ба замин бархӯрдай! Ва ҳол он ки ту дар дили худ мегуфтӣ: „Ман ба осмон боло баромад карда, курсии худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам гузошт, ва ба кӯҳи анҷумани худоён, дар гӯшаи дурдасти шимол хоҳам нишаст, бар баландиҳои абрҳо сууд намуда, монанди Ҳақ Таоло хоҳам шуд“ (Ишаъё 14:12–14).

Зоҳир шуданиҳои шайтон

Гуноҳи Люцифер — исён аст. Панҷ бор Люцифер дар дили худ гуфт „меҳоҳам“.

- меҳоҳам бар осмон сууд кунам;
- меҳоҳам курсии худро болотар аз ситорагони Худо гузорам;
- бар кӯҳи анҷумани худоён нишинам;
- меҳоҳам бар баландиҳои абрҳо сууд намоям
- меҳоҳам монанди Худои Таоло шавам.

Ин ба суқути Люцифер расонид, ки ба шайтон мубаддал шуд. Дар асари ба коинот дохил шудани иродаи ғайр, ки ба иродаи Худо зид буд, коиноти собиқ ҳамоҳанг ба номувофиқат дарафтид. Вақте ки Люцифер исён кард, ғариштагони бисёр бо нияти сарнагун сохтани Ҳокимияти Худо аз пай ӯ рафтанд. Дар натиҷа Люцифер бо қўшунаш аз Худо дур карда шуда, аз раҳмати Худо маҳрум шуданд.

Бисёре аз мо савол мекунанд: „Чаро Худои нек шайтонро офарид?“ Ҷавоб ин гуна аст: „Ў чунин корро накард. Худо Люциферро, олитарин ғариштаро офарид, ӯро соҳиби зебӣ, ҳикмату бартарият бар махлуқоти дигараш бахшид. Ў ҳамчунин Люциферро худмұхтор сохт: то ки мувофиқи ҳости худ ихтиёр карда тавонад.

Баъд Люцифер қарор дод ки бар зидди Худо исён бардорад ва аз он дам ҳамчун „иблис“ ё „мухолиф“ машҳур гардид. Ў барои ин офарида нашуд, ва Худо нахост ки Люцифер дар беэътиборӣ аз хости Илоҳӣ рафтор намояд. Люцифер исён кард ва дар натиҷаи ин душмани Худо ва кори Ӯ шуд.

Офариниши коинот

Баъд аз исёни фариштагон Худо Коинотро тавре офарид, ки мо онро ҳоло мешиносем. Ба мо гуфта нашудааст, ки пеш аз ин Худо чӣ кард ва дар ин бора мо фақат пай бурда метавонем. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки „Дар ибтидо Худо осмону заминро офарид“ (Ҳастӣ 1:1). Дар боби аввали Китоби Ҳастӣ кӯшишҳои эҷодии Худо нишон дода шудаанд. Одам-маҳлуки охирину бузургтарини Ӯ буд.

Офариниши инсон

Китоби Муқаддас равшан шаҳодат медиҳад, ки одам офаридаи дасти Худост ва сурати Ӯро дар худ дорад. „Ва Худо гуфт: „Одамро ба сурати мо, ба шабоҳати Мо биофарем; ва онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони осмон, ва бар чорпоён, ва бар тамоми замин. ва бар тамоми ҳайвоноте, ки бар замин меҳезад, ҳукм ронанд“.

Ва Худо одамро ба сурати Худ офарид (Ҳастӣ 1:26–27). Одам болотарин маҳлуки Худо буд. Вай ба муҳити оличаноби зист гузошта шуда буд, дар он ҳама чиз барояш муҳайё буд. Одам дар ҳамоҳангӣ бо Худо. табиат, ёри наздик ва ҳудаш зиндагӣ мекард.

Гунаҳкор шудани одам

Вале шайтон аз муносибати махсуси Худо бо одам ҳасад мебурд. Дар боби сеюми Ҳастӣ воқеаи ба сурати мор омадани шайтон пеши Одаму Ҳавво дида мешавад.

„Ва мор аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро, ки Худованд Худо ба вучуд оварда буд, айёртар буд. Ва ба зан гуфт: „Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ мева нахӯред“. Зан ба мор гуфт: „Аз меваи дарахтони боғ хӯрда метавонем, лекин аз меваи дарахте, ки дар васати боғ аст, Худо гуфт, ки нахӯред, ва онро ҳисси даркқунӣ накунад, мабодо бимиред“. Мор ба зан гуфт: „Не, нахоҳед мурд; Зеро Худо медонад, ки дар рӯзе ки аз он бихӯред, чашмони шумо кушода хоҳад шуд ва шумо монанди Худо орифи неку бад хоҳед шуд“ (Ҳастӣ 3:1–5). Дар натиҷаи роҳ додан ба ин озмоиш муносибати махсуси одам бо Худо қатъ гардид.

Баъд аз гунаҳгоршавӣ

Баъд аз воқеаи боғ, ҷанги бузурге дар коинот дар байни Худо ва шайтон барои одамизод барпо шуд. Худо кӯшиш мекунад, ки насли одамизодро ба роҳи муносибатҳои дуруст бо Ҳудаш баргардонад. Шайтон бошад саъй

дорад, ки одамро аз Худо дур кунад. Илова бар ин Китоби Муқаддас меғӯяд, ки шахси беимон рӯҳан мурдааст, ки шайтон вайро кӯр кардааст ва меҳаҳад аз Масеҳ дураш созад.

„Агар башорати мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагону беимонон пӯшида аст, ки ин олам ақлашонро кӯр кардааст, то ки нури башорати ҷалоли Масеҳ, ки Ӯ сурати Худо аст, барояшон надурахшад“ (2-Қўр. 4:3–4). Шайтон „худон ин олам“ номида шудааст, ки башорати Масеҳро аз ҳуши беимонон пинҳон мекунад. Вай омодаи ҳар қорест, то мардумро аз шинохтани Масеҳ боздорад.

Номҳои шайтон дар китобҳои муқаддас

1. *Иблис (Юҳ. 8:44) — калимаи юнониест, ки дорои маънои „айбдоркунанда“ ва „тўҳматчӣ“ аст. Ин ҷо даъвоҳои дурӯғинаш бар зидди дигарон, ки бо мақсади ба Худову одам бадӣ расонидан аст, дар назар дошта шудааст; ҳар касе ки як навъ дурӯғеро ба забон меронад, ба ҷамин мақсад мусоидат мекунад.*
 2. *Шайтон (Матто 12:26) — калимаи яҳудӣ (ибрӣ), ба маънои „муҳолиф“ аст. Дар назар дошта мешавад, ки ӯ султони зулмат аст, ки дар муқобили Давлати Илоҳӣ ба вучуд омадааст.*
 3. *Озмоишкунанда (Матто 4:3) — ин ном тарзи фаъолияти душманро шарҳ медиҳад. Бо айбдор кардани одамон ба ҳузури Худо қонеъ нашуда, ӯ кӯшиш дорад, ки онҳоро ба гуноҳ дароварад, чунки худ — гуноҳкор аст.*
 4. *Падари дурӯғ (Юҳ. 8:44) — ин мутааллиқ ба яке аз усулҳои тактикии сершумораи аст. Азбаски ӯ доимо ба дурӯғ сарувор дорад, пас комилан шоистаи ин ном аст.*
 5. *Соҳибқудрати марг (Ибр. 2:14) — душман қудрат бар марг дорад, чунки ӯ метавонад одами гуноҳкорро айбдор созад.*
 6. *Баал забул (Марқўс 3:22–23) — ин ном ба маънои „огои тўдаи пору“ ё „огои магасҳо“.*
 7. *Блиял (2-Қўр. 6:15) — собиқ ин ном ба ҳар одами золим мувофиқ буд. Ба ҳудии худ ин ном ба маънии „бекора“ ва ҳамчун ифодаи „бекорагии“ душман истезмол мешавад.*
 8. *Бадқирдор (1-Юҳ. 2:13) — Қиёфаи душман, тавре ки дар Китоби Муқаддас тасвир ёфтааст, шаҳодат медиҳад, ки ӯ бузургтарин бадқирдор аст.*
 9. *Мири ин ҷаҳон (Юҳ. 14:30) — дар сурате ки мувофиқи Китоби Муқаддас одамузод аз қадимулайём бо Худо зиддият дорад, пас ин ном дуруст мувофиқи сардору илҳомбахши чунин зиддият аст.*
 10. *Мире ки дар ҳаво ҳукмрон аст (Эф.2:1–2) — қувваҳои душман на фақат бар рӯи замин, балки дар фазову дар қосимоти фаъолият доранд.*
-

СТРАТЕГИЯ

(санъти ҷангбарӣ)-и шайтон

Яке аз ниятҳои шайтон ин аст, ки ба мардум ёдрас намояд, ки ӯ дар воқеъ вучуд надорад. Дени де Ручмон қайди зеринеро кардааст:

„Шайтон дар пушти қиёфаи аслии худ пинҳон мешавад. Ӯ афзал мешуморад дорои зоҳироти хандаовар бошад, то ки натиҷаи бузург дода, ӯро дар чашми бомаърифатон беҳатар нигоҳ дорад.

Агар иблис фақат як ачинаи сурхранги шоха бар даст ё маймуни думдарозе аз достони мардумист, пас кӣ хоҳад ба вучудаш бовар кард, ё ҳатто изҳор намояд, ки барояш боварӣ надорад ? ...На иблису на арвоҳ бовар накарданианд, балки соддалавҳию хушбоварии мардуми шубҳакунанда ва мулоҳизоти нобахшидани касоне, ки худ қурбониҳо гаштанд, аз ақл берун метобад, ки изҳорона мегӯянд: „Иблис — мавҷудест бо шохҳои сурху думи дароз, аз ин сабаб ман ба вай боварӣ надорам.“ Ба ин сурат шайтон ҳар вақте бихоҳад соҳиби онҳо мегардад.

Номҳои шайтон

дар забонҳои гуногун

<i>арабӣ</i>	<i>Шайтон</i>
<i>мисрӣ</i>	<i>Сет</i>
<i>ҷопонӣ</i>	<i>О-яма</i>
<i>форсӣ</i>	<i>Дев</i>
<i>англисӣ</i>	<i>Сейтн</i>
<i>суриёӣ</i>	<i>Беҳерит</i>
<i>валлӣ</i>	<i>Пувкка</i>

Дар асари фантастикии мутафаккири машҳури масеҳӣ К. С. Люис: „Мактуби Иғвогар“, ҳикояи як деве омадааст, ки ба шогирдаш дастур медод:

„Сиёсати мо ин аст, ки пинҳон шавем. Маълум аст, ки на ҳама вақт чунин буд. Вақте ки мардум ба мо боварӣ надоранд, мо чунин натиҷаи хушро, ки террори мустақим медиҳад, ҳосил нахоҳем кард, илова бар ин, мо аз шодиҳои сеҳру афсун ҳам маҳрумем. Аз нигоҳи дигар, вақте ки онҳо ба мо бовар мекунанд, мо наметавонем онҳоро материалист ё аҳли шаккок гардонем. „Ачинаҳо“ — дар ақидаи мардуми ҳозиразамон, қахрамонони кайҳонианд, ва ин ба ту ёрдам хоҳад кард.

Агар дар майнаи шахси ба сарпарастӣ гирифта шуда ҳатто шубҳаи хиратарине хун занад, тасвири мавҷуди эзори сурх дар танро барояш нишон дода ӯро қонеъ гардон, ки дар сурате ки ӯ ба чунин мавҷуд бовар карда наметавонад, пас наметавонад ба ту ҳам боварӣ дошта бошад... “

Шайтон ба ҳар тариқ мекушад, ки мардумро аз мурочиат ба Худо боз дорад. Агар дар зиндагиаш бади бисёр карда худро айбдор ҳис кунад, шайтон барояш талқин мекунад, ки ба қадри кофӣ хуб нест, то мавриди қабули Худо гардад. Бисёриҳо барои ҳамин фикр мекунамд, ки Худо онҳоро ҳаргиз нахоҳад бахшид ва назди Худо намеоянд.

Китоби Муқаддас ёд медиҳад, ки ҳар кас метавонад назди Исои Масеҳ ояд, сарфи назар аз корҳои худ, ва соҳиби бахшиш шавад. Инҷили Муқаддас мегӯяд: „Биёед назди Ман, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам“ (Матто 11:28). Китоби Муқаддас мегӯяд, ки бахшоиш ба ҳама қасоне дастрас мебошад, ки ба назди Исои Масеҳ меоянд, новобаста ба он қоре, ки онҳо карда буданд.

Дигар гурӯҳи одамоне, ки шайтон фиреб медиҳад — ин душворҳои зидди ҳамдигар мебошанд. Ин гуна одамон худро на он қадар ганда дар пеши Худо ҳис карда, фикр доранд, ки ба Худо эҳтиёҷ надоранд. Агар чунин одам дар ҳаёташ қореро ки дар назараш дахшатовар бошад, накардааст, ба Начотдиханда эҳтиёҷ надорад. Ў меҳаҳад, ки бо хубҳои худаш ва он некиҳое, ки дар зиндагиаш анҷом дода буд, таъя карда дар пеши Худо ҳозир шавад, ва гумон мекунад, ки эҳтимолан Худо ўро қабул хоҳад кард. Вале дар Китоби Муқаддас омадааст: „...ҳама гуноҳ кардаанд, ва аз ҷалоли Худо маҳруманд“ ва „музди гуноҳ марг аст, вале атои Худо — ҳаёти ҷовидони дар Исои Масеҳ, Худованди мост (Рӯм. 3:23; 6:23).

Сарнавишти шайтон

Шайтон як замони муайяне зидагӣ мекунад. Худо дар каломи Худ ваъда додааст, ки шайтон ва фариштагонаш аз барои ҷиноятҳои содиркардаи худ бар зидди Худо ва одамизод ба ҷазои абадӣ дучор хоҳанд омад.

„Он гоҳ ба онҳое, ки ба тарафи чапи ў ҳастанд, хоҳад гуфт: „Эй рондашудагон, аз Ман дур шавед, ва ба оташи ҷовидоние ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст, биравед...“ (Матто 25:41).

„Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва кибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набиҳои дуругӯй ҳастанд, ва онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд кашид“ (Ваҳй 20:10).

Дар он замон шайтон то абад аз ҳузури Худо ронда хоҳад шуд, ба тавре ки вай ҳаргиз дигар ба қасе бадӣ карда натавонад. Дурии абадӣ аз Худо ва ҷазои охири ҳаққонии роҳи бешарафонаи мири ториқӣ хоҳад шуд.

К. Фред Диксон дар китобаш „Фариштагон: интиҳобшудагон ва афтидагон“ ин гуна сарнавишти ояндаи шайтонро тасвир медиҳад:

„Исои Худованд, Офаранда ва Қодири Мутлак, Довари тамоми офариниши ба шумули фариштаҳо хоҳад шуд (ниг Юҳанно 5:22). Ў дар шайтон ва деваш дар айёми зиндагонии Худ ғолиб омад, ҳангоме ки ба қаламрави шайтон ҳучум карда, девҳоро аз гирифтрон берун кард (ниг Матто 12:28–29). Ў шикасти охирини шайтонро пешакӣ пай бурд,

вакте ки шогирдонаш баргашта барояш накл карданд, ки хатто девҳо ба туфайли номи Исо ба фармонашон итоат карданд (ниг Луқо 10:17).

Бо марг ва эҳёи Худо Исо доварию охирино ба шайтону девҳояш таҷассум кард. Салиб нафрати Худоро ба гуноҳ ва ҳукми онро изҳор намудааст. Одиле мурд барои гуноҳкорон, то ки гуноҳкорон бахшиш ёбанд“.

Муносибати мо ба шайтон чи гуна бояд бошад?

Китоби Муқаддас ба мо мефаҳмонад, ки муносибати дурусте нисбати шайтон бояд дошта бошем, то ки бар ҳамлааш муқобилат карда тавонем. Мо даъват мекунем, ки мувофиқи дастуроти зерини Китоби Муқаддас рафтор намоед:

1. *Сарфаҳм равед, ки шайтон вуҷуд дорад.* Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки шайтон вуҷуд дорад, вале кӯшиш мекунад, ки ин ҳақиқатро аз олам пинҳон нигоҳ дорад. Мо гуфта будем, ки яке аз роҳҳои шайтон — мардумро бовар кунондан, ки ӯ фақат рамзи бадӣ аст. Ӯ меҳост, ки мардум дар вучудааш „фариштаи нурро“ ё ҳадди ақалл як одамчаи беақли сурхпӯшу шоҳабардастро бинанд, вале на душмани золими хатарноку ва дар охир маҳкумшудаи Худо ва одамизодро.
2. *Ба мақсади сарфаҳм равед.* Аз вақти исёни худ ва то шикасти охиринаш шайтон меҳодад ҳамшакли Худои Мутаол бошад. Ӯ толиби парастии аст. Ӯ хостгори вафост. Ӯ меҳодад, ки мардуми ба хизмати Худо даъватшуда ба ӯ хизмат кунанд. Ӯ меҳодад мардум бовар кунад ки ӯ неку Худо бад аст. Аммо парастии, ки мавриди хостаи аст, — парастии боақлонаи хубе, ки онро метавон фаҳмид ва ҷиддиан қабул кард, — нест
3. *Ба усулҳои ӯ сарфаҳм равед.* Аз вақте ки ӯ Ҳавворо дар боғи Адам фирефта кард, то ба имрӯз вай фиребгар аст. Китоби Муқаддас мегӯяд: „...Вай аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест, вақте ки вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз он худро мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯй ва падари дурӯғ аст“ (Юҳанно 8:44).

Яке аз усулҳои дӯстдоштатаринаш ин аст — кӯшиш мекунад, то ки одам худро бе Исои Масеҳ қонеъ ҳис кунад. Агар касе эҳтиёҷашро ба Худо ҳис накунад, вай ба Худо мурочиат нахоҳад кард. Барои ин шайтон меҳодад, ки мардум аз худ ва аз зиндагии худ басо қаноатманд буда, ба Масеҳ мурочиат накунанд.

Фиреби дигаре, ки шайтон ба қор мебарад — фиребгарӣ ва сохтакорист. Ҳар коре, ки Худо дар таърих карда бошад, мавриди худсозии шайтон мегардад. Сохтакории бузургтарини ӯ — шоҳи дин аст. Шайтонро хуш аст, ки мардум диндор буда, ба калисо раванд ва гумон баранд, ки байни онҳову Худо муносибати дуруст барқарор аст, гарчи воқеият комилан муқобил аст.

Вақте ки одам ба ин ё он дин муроҷиат карда, Масеҳро ҳамчун Худованд ва Начотдиҳандаи Худо қабул накунад, ин шахс нест шудааст, ҳатто агар дар ҳаёлаш муносибатҳояш бо Худо олидараҷаанд. Одами диндоре, ки бар неқӯкориҳои худ таъя дорад — як масали хуби фиребгарист аз ҷониби иблис, зеро ки Худо фармудааст, зеро барои барқарор намудани муносибати дуруст ба Худо моро лозим аст, ки аз тариқи салиб, бо роҳи марғи Исо гузарем, барои бахшоиши гуноҳҳоямон.

Одами пастафтада аксаран бо ёрӣ ва таҳсини шайтон дин ва имонҳои гуногунро дар рӯи замин сохтааст, то ки марҳамати Худоро бе итоат ба Худо ба даст биёрад. Шайтон аз он шод аст, ки одамон ба диндорӣ худ бисёр боварӣ доранд, на ба исои Масеҳ.

4. *Ба маҳдуд буданиш сарфаҳм равед.* Шайтон фиребгари бузург аст, басо одамонро талқин менамояд, ки ӯ беш аз ин ки дар воқеъ аст, қувват дорад. Яке аз гумроҳҳои одам нисбат ба шайтон ин фикр қардан аст, ки ӯ монанди Худост. Чизи дигаре вучуд надорад, ки инчунон аз ҳақиқат дур бошад!

Худо беинтиҳост, дар ҳоле ки шайтон интиҳову ҳудуд дорад. Худо метавонад дар як лаҳзаи муайян ҳам дар ин ҷо ва ҳам дар ҷои дигар воқеъ бошад — шайтон наметавонад. Худо ҳамадон аст, ӯ метавонад фикри моро хонад, — шайтон — не. Худо ҳар қореро қарда метавонад, — шайтон — не. Мутаассифона имондорони басо бисёр аз пушти ҳар чиз шайтонро дида, ба вай бештар аз ин ки лоиқ аст, боварӣ доранд. Безил Чексон инро ба таври зерин маънидод мекунад:

„Акнун ман мебинам ки мо ҳавасмандии носолиме нисбат ба девшиносӣ меварзем, ҳатто ба дараҷае ки хеле аз дӯстони хушхабаррасонамон аз барои шавқи худ ба мазмунҳои симиё ба таври содда „девдон“ шудаанд. Онҳо дар зери ҳар бутта тайёранд девҳоро бинанд, ва ба ин хотир шунидан дар бораи деви тамоку, шароб, нафастангӣ ва воқеаҳои ҳаёлии ғайра, ҳоло одди шудааст. Дар ин маврид қайд бояд қард, ки аксари воқеоти ҷинзадагӣ, ки дар асари берун қардани девҳо муайян шуда буданд, имрӯз табиатан вазъияти вайронии рӯҳ мебошанд. Дар ин ҳилоф бо ягона ёддоштҳои оиди ҳодисоти муқарраршудаи якмаънии ҷинзадагӣ — Инчил дида мешавад, ки дар онҳо камаш нисфи ҷинзадагон вайроншавиҳои ҷисмонӣ, вале на бироҳии рӯҳиро доштанд“.

Моро лозим аст фаҳмем, ки шайтон қодири қомил нест: ӯ бо марғи салибии Исо мағлуб шуд. Қудрати гуноҳ бар вай нобуд шуд. Барои ҳамин ба қуввати шайтон имрӯз сарфаҳм рафта, мо набояд ба дараҷае аз ӯ тарсем ва гумон барем, ки ӯ дар имондорон сокин буда, онҳоро ба анҷоми қорҳое, ки намоҳоянд, маҷбур месозад. Қувваи Худо беназир бузургтар аст, вале фиребгари азим меҳояд, ки моро дар ин шаккок қунад. Лозим аст донем, ки қуввати шайтон маҳдуду ва қуввати Худо беинтиҳост.

Шайтанат

Шайтонпарастӣ решаҳои чуқури таърихӣ дорад. Машхур ба номи „шайтанат“, он дар шаклҳои гуногун зоҳир мешавад. Сеҳру чоду, намози сиёҳ, баъзе намуҷҳои маданияти нашъамандон, қурбонҳои хунин — ҳамаи инҳо ба ҳар ҳол бо шайтанат алоқа доранд.

Дар китоби „Наҷот аз чодугарӣ“ Роберт Бланкеншип нақл мекунад, ки ду ҷавондухтари шайтонпараст барояш дар бораи бахшидани расми шахс менависанд:

„Онҳо мебоист шаб ба қабристон рафта, аз рӯи салиби ба андозаи қади одам гузашта, ҳар имонро ба Масеҳ рад кунанд. Баъд ҳуди маросим анҷом мешуд, ки ҳангоми он ҷавондухтарон мебоист хуни ҳайвонеро нӯшанд, ки зинда пӯст карда шуда бошад“.

Линн Уолкер мегӯяд:

„Дар моҳи апрели 1973 дар қариби шаҳраки Дейтон Бич дар иёлоти Флорида ҳасади ҷавонмарди нотавон, Росс Майк Кочрени 17 сола пайдо гардид. Агентии „Ассошейтед пресс“ баён кард: „Тибқи хулосаи полис, Кочрен қурбони парастандагони иблис гардид: дар натиҷаи маросими қурбонии бераҳмона“. Устои қолчаи масеҳии иёлоти Оклахома Линни Макмиллон мегӯяд: „...Секс — ташкилотҳо яке аз намуҷҳои шайтанатро ташкил медиҳанд, ки айшу ишрати худро бо расми шайтонӣ оро медиҳанд. Намуди дигари он — гурӯҳҳои нашъамандон мебошад“.

Шайтанати расмӣ

Дар замонҳои қадим шайтанат бештар аз имрӯз пур аз сирри ниҳон буд. Он гоҳ ҷанбаҳои зиддӣмазҳабӣ ва худношиносӣ афзалият доштанд. Гарчи онҳо имрӯз ҳам нигоҳ дошта мешаванд, шайтанати анъанавӣ бештар бо афсунгарӣ ва маросим мувофиқ мешавад.

Дар маркази шайтанати расмӣ парастии шайтонӣ соҳиби шахсияту пуркудрат аст. Шомилшудагони ин парастии масеҳиятро инкор карда, Люциферри китобиро ба сифати Худои худ интиҳоб мекунанд. Дат китоби „Сарчашмаҳои симиё“ гуфта мешавад:

„Одатан шайтанат ба ҳайси парастии зулм, ҳамчун равише, ки бар эътиқодоти зиддӣмасеҳӣ асос меёбад, баҳо дода мешавад. Шайтанат чунон ки ҳаст, модоме ки масеҳият ҳаст, вучуд дорад, ва танҳо дар зимни ақидаи масеҳӣ фаҳмида мешавад. Гуфтан мумкин аст, ки ҳама чиз дар он сарчаппа шудааст: шайтони масеҳият-худои шайтонпарастон мешавад, неқӯкориҳои масеҳӣ ҳамчун мурочиат, ва айб ҳамчун неқӯкорӣ шумурда мешавад, бо вучуди ин шайтонпараст дар тарафи торик ҷангида, боварӣ дорад, ки охиран ғолиб хоҳад шуд“.

Чодугарии шайтон рост бо ҳамин қисми шайтанат тааллуқ дорад: чодугарону афсунгарон намояндагони ториктарин қисми зулмот мебошанд.

Дар сурате, ки афзоиши нашъамандиву фасоди чинсӣ ба шайтон нисбат дода мешаванд, ҳамчунон дар ҳамин қисмат шинохта шудааст.

Шайтанати ҳозиразамон

Шайтанати расмӣ то ба имрӯз дар ҷамъият паҳн шуда, афзалият дорад. Аммо дар охир ба сабаби дунёвӣ шудан ва сукути ахлоку одоби яҳудӣ-масеҳӣ шайтанати нави инсонпарварона пайравони бисёро пайдо кардааст. „Калисои шайтон“ — намунаи равшани ҳамин ҷунбиш аст.

„Дар Инглистону дигар кишварҳои аврупоӣ, ба хусус дар Иёлоти Амрико гурӯҳҳои ба вучуд омадаанд, ки аз ҷамъияти ҳозиразамонро истифода бурда, соҳиби рекламаи баланд гардидаанд. Машхуртарини онҳо — „Калисои шайтон“, дар соли 1966 бо асоси Антон Ла Вей бунёд гашта, имрӯз ҳазорон аъзоёро дар шумор дорад ва ба ҷиҳати „Калисо“ дар мулки тамоми Иёлоти Муттаҳида номида мешуд.

Гурӯҳҳои дигар пайравӣ онҳоро карда „иттиҳодҳои сеҳри ҳаром“-ро ташкил додаанд. Рекламаи сазовори пушаймони шайтонро дар Амрико „гурӯҳи Менсон“ ёфтааст, ки дар он омӯзиши аҷибӣ шайтанату симиё таҷриба карда мешавад; мувафаккиятҳои онро аксарият дар шавқмандии зиёди мардум ба симиё мефаҳмонанд. Вақте ки одамон арзишоти маънавиро рад мекунад, ҷунбиши шайтонӣ ҳатман ҷолиб мегардад.“

Дар китоби „Ин парастииҳои нави аҷоиб“ — дар боби тақдим ба шайтанати замонавӣ, — Уилям Петерсон воқеаи растохези шайтанат дар солҳои 1960-ро таҳлил мекунад. Ба назари вай, филми „Фарзанди Розмари“ тағйирдиҳандаи ин ҷараён шудааст. Ў дар бораи ин филм менависад:

„Антон Шандор Ла Вей, роҳбари номсохтаи якумин калисои шайтон дар Сан Франсиско ва муаллифи „Китоби Шайтонӣ“ роли шайтонро бозӣ мекунад. Баъд ӯ ин филмро „беҳтарин муассисаи тичоратии шайтанат аз замонҳои иквисизия“ номид. Ў бешубҳа ҳақ аст“.

Мардуми зиёди ҳар табақаи ҷамъият — синни гуногун, равишу маълумоти гуногун ба шайтанат ҷалб гаштаанд.

„Калисои шайтон“

Гарчи унвони „Калисои шайтон“ аҷибу номаънус ба гӯш мерасад, бо вучуди ин Антон Шандор Ла Вей онро дар соли 1966 дар шаҳри Сан Франсиско таъсис дод. Ин „калисо“ бар ғоидаҷӯӣ ва шаҳватпарастӣ бештар аҳамият медиҳад. Барои ин гуна пайравони шайтонон на ин ки воқеият буда, балки пештар як рамзест. Кайфу сафову моддиёти дунёвӣ — маркази тавачҷӯҳои онҳост.

Ла Вей, ки русхову элзасиёну романиён аз қатори аҷдодаш будаанд, пеш масҳарабозу аргуннавози як тарабхонаи шабгузаронӣ ва суратгирӣ полис буд. Он замон Ла Вей симиёро меомӯхт.

Ла Вей дар бораи калисоаш мегуфт:

„Маъбади иҷозати ҳаматарафа ба дараҷаи аъло метавонад дилхушии мардум шавад... Вале мақсади асоси мо — ҷамъ овардани ҳамфикрхост ва истифодаи ҳарорати яқҷояи онҳо барои даъват кардани қувваи торики табиат, ки онро шайтон меноманд“.

Ла Вей дар бораи шайтанат меғуфт:

„Ин мазхаби беҳаёи худпарастонаву дағал аст. Ва бар эътиқоди он одам маҳлуқи тамоман худпарасту таҷовузкорест, ки муборизаи дарвинии барои вучуд доштанро намоиш медиҳад, яъне зӯровар ғолиб меояд ва муборизон зӯр баромада, бар замин ҳукм меронанд“.

Ҳоло Ла Вей саркоҳини „калисои“ худ мебошад, ки ҳар навъ ғайолияти шахватпарастонае, ки хоҳишҳои одамро мебароварад, ҳар гуна вайронкории ҷинсӣ байни занон ё мардон, равобити ҷинсӣ бо бачаҳои наврас ё хиёнатҳои зану шӯиро тарғиб мекунад.

Аъзоёнаш бояд шарик дар нӯҳ мазмуни зерин бошанд:

1. Иҷозати ҳамачониба;
2. мавҷудияти ҳайвонмонанд;
3. ҳикмати беғубор;
4. некӣ ба лоиқони он;
5. қасос;
6. табиати ҳайвонмонанди инсон;
7. иҷрои тамоми ҷизҳое, ки гуноҳ номида мешавад;
8. дӯсти беҳтарини калисо қасест, ки доим онро барои иҷрои мақсади худ истифода мебарад;
9. Ҷавобгарӣ бо нисбати ҷавобгар.

„Калисои шайтон“ дорои ҳиссиёти материалистиву зидди масеҳият аст. Фалсафаи зиндагиаш — ҷустуҷӯи кайфу сафо аст. „Калисо“ аз ҳар ҷизе, ки аз тариқи шайтон ба ҷаҳон ворид мешавад, ғоида мебинад.

ҶОДУГАРӢ ВА АФСУНГАРӢ

Ҷодугарӣ ва афсунгарӣ ба номи „мазҳаби қадим“ машҳур аст ва аз замонҳои пеш аз Китоби Муқаддас сарчашма мегирад. Метавон гуфт, ки ҷодугарӣ иҷрои қорҳои соҳиронаест, ки Худо манъ кардааст, дар мақсади берун аз матни Китоби Муқаддас.

Дар давоми асрҳои Миёна ҷодугарӣ ва афсунгарӣ махсусан давраи инкишофро аз сар мегузаронид. Он замоне буд, ки ҳама ба табиати хориқуллодаи он бовар мекарданду ҳар навъ ақидаҳои беасос пахноӣ дошт.

Агар касе ҷодугар (афсунгар) шудан мехост, мебоист расми бахшида шуданро аз сар мегузаронид. Баъзе аз русуми бахшида шудан, соддаву дигар мураккаб буда, вале ҳар гоҳ бахшидашаванда мебоист ду талабро ба ҷо меовард. Аввалан, бахшидашаванда мебоист худихтиёро на амал мекард. Дуввумин, мебоист шайтонро ҳурмат мекард.

Одатан, ҷодугарон дар базмҳо (covens) муттаҳид мешуданд. Калимаи англисӣ „coven“ ба соли 1500 реша кашида, як навъи калимаи „convent“ („даїр“) мебошад. Дар ибтидо ин калима маънои як маҷлиси оддӣ одамонро дошта, вале баъд қариб танҳо ба ҷодугарон тааллуқ пайдо кардааст.

Шикор ба ҷодугарон

Яке аз давраҳои ториктарини таърихи Аврупуву Амрико — ин замоне маъруф ба унвони „шиқори қалони ба ҷодугарон“. Гарчи баъзе мақомоти таъқиби ҷодугарон ҳанӯз дар асри XII вучуд доштанд, „шиқори“ воқеии ҷодугарон фақат дар охири асри XV, ҳангоми вукӯи ду ҳодисаи муҳим сар шудааст.

Аввалаш мактуби папа Инокентии VIII (маъруф ба номи „булла“) аз 5 декабри соли 1484, ки мувофиқи он таъқиботи расмӣ касони ба ҷодугарӣ гумонбаршуда сар шудааст.

Ин булла талабгори васеъ пайдо карда буд; он ба ашхоси дорои масъулият барои ҷазо додани ҷодугарон ихтиёрооти басо қушод додааст. Ин ба унвони инквизиция машҳур аст.

Рӯзи ҳама муқаддасон

Беш аз ҳама ҷодугарон рӯзи 31 октябр — арафаи Рӯзи ҳамаи муқаддасонро мӯҳтарама медоранд. Онҳо боварӣ доранд, ки дар шаби пеш аз он шайтону тамоми ҷодугарон тавоногии бузургтарин ба даст мебароваранд. Таърихи ин ҷашн ду ҳазор сол пеш аз масеҳият сар шудааст. Он аз расму оинҳои

мардуми қадими „друидҳо“ дар сарзаминҳои ҳозираи Британия, Фаронса, Олмон ва кишварҳои келт сарчашма ёфтааст. Дар аввал ин рӯз ба ҳудои келтӣ Самхаин-Ҳукмрони мурдагон бахшида шуда буд.

Вақти ёдовариӣ тамоми мурдаҳо барои таърифи марг беҳтарин ба назар мерасид, ва он айнан дар ҳамин рӯз мегузафт: таърифу тавсири марг ҳамчун парастии ҳудои мурдагон. Друидҳо боварӣ доштанд, ки рост дар ҳамин шаб арвоҳи мурдагон ба хабаргирии хонаҳои собиқи худ ва хешовандони зиндаашон бармегарданд.

Агар номбурдашудагон барои палид хӯрок нагузоранд, он гоҳ ҳар гуна бадбахтиҳо метавонад рӯй диҳад. Агар арвоҳ лаззат набарад, баъд онҳо метавонанд қасдашонро гиранд.

То барқарор намудани масеҳият дар ин сарзаминҳо рӯзи таърифи маргро ба номи „рӯзи ҳамаи муқаддасон“ ёд намекарданд. Баъд калисо ин идро ба ёдовариӣ тамоми мардони муқаддас дар таърихи худ барпо кардааст.

Баъзе солшуморони калисо гумон мекунанд, ки арафаи рӯзи ҳамаи муқаддасон бар муқобили боқимондаҳои анъанаҳои қадими бутпарастон — ёдовариӣ мурдагон (30 октябр) дуруст таъин шуда буд. Аз вақте ки ин рӯз ба унвони тозаи иди масеҳӣ шинохта шуд, боқимондаҳои анъанаҳои бутпарастона бо дараҷаи камшавии таъсири калисо аз нав ҷон мегирифтаанд.

Имрӯза рӯзи ҳамаи муқаддасон — чашни басо дунёвист, аз сабаби карнавали халқиву базми зиёфат. Аммо чодугарону афсунгарони асли то ба имрӯз расму оинҳои қадимаи бутпарастонаро муҳтарам дошта, ин рӯзро ба ҳайси вақти қувваи баҳусус даҳшатноки афсунгарӣ мепарастанд.

Чодугар чӣ хел ба назар мерасад? Уилям Уэст, нависандаи англиси даврони маликаи Элизавети-1 (XVIаср), чунин шарҳ медиҳад:

„Чодугар ё афсунгар — ин занест, ки фирефтаи иблис шуда, дар асари ақиду ваъдахову фиреби шайтонӣ бо ӯ паймон бастааст, ба гумонаш тавоноии ҳар кори бадро ва лаънат хонданро дорад, ҳамчунин ҳаворо ба раъду барқ ба ларза дароварда, чолаву тўфонро ба вучуд меоварад ва кишту дарахтонро ба ҷойҳои дигар мекӯчонад; метавонад ба воситаи рӯҳи шиносаш (ки ба сурати козиби буз, хук ё гӯсола медарояд) дар муддати кӯтоҳ ба кӯҳҳои дур бурда шавад, баъзан дар ҷорӯб ё сешоха ё ягон чизи дигар парида метавонаду шабҳоро дар раксу бозиву айшу нӯш ва дигар лаззати шахватпарастонаи шайтонӣ дар паҳлӯи маъшуқаш мегузаронаду ҳазорон ҳақоратҳову истеҳзоҳои мудҳиш ба забон меронад“.

Ҳодисаҳои дуввуми мусоид ба шикори калони чодугарон — наشري китоби „Malleus Maleficarum“ („Болғаи чодугарон“) буд, ки Якоб Шпренгер ва аббат Генрих Крамер онро дар соли 1486 ба чоп расонданд. Он воқеан китоби рӯимизии „шикорчиён“ шуда буд.

Буллаи папа ва „Болғаи чодугарон“ ба фалокати сесадсола оварда расониданд. Мардум дар ҳар ҷо чодугарзанонро медиданд. Касоне ки гумонбар мешуданд, дар амал маблағи дифои худро дар даст надоштанд.

Дар ин муддат бо айбномаҳои чодугарӣ дар кишварҳои аврупоӣ беш аз 100 ҳазор нафар ба қатл расиданд.

Чодугарон қобилиятҳои бемислери доро мешуданду дар натиҷаи ин тарси умумӣ барпо мешуд. Вале дахшати бузургтарери чодугарӣ боқобилияти беморӣ ва маргро овардани чодугарзанон ба амал меоварад.

Рочер Харт дар ин бора менависад:

„Тасаввур кардан осон аст, ки дар замонҳои, ки тибб дар ҳолати ибтидоӣ қарор дошт, хеле касалиҳо: фалаҷ, часпидани ҷоғ, табларза, камхунӣ, склероз, саръ, зиён — метавонистанд ҳамчун натиҷаи чодугарӣ шумурда шаванд. Аломати ин касалиҳо одамони бемаърифату бомаърифатро ба тарс меовард“.

Рақси Витти муқаддас ва аломати Туреттро ҳам ба ин рӯйхат метавон илова намуд. Аввалаш одатан дар ашхоси аз синни 30 сола бештар мушоҳида мешавад. Гирифтронии ин касалӣ ба ҳаракати ачиби худихтиёронии бадан, шиддати ғазабу, қўтоҳаклӣ фарқ карда мешаванд.

Аксаран бемавқеъ ба хандаи рӯдакан мебароянд, мисли қўдакон фарёд мекашанду, беист лаққидан мегиранд. Барои ин зуд метавон фаҳмид, ки ин гуна касалиҳо ҳамчун қурбонгардидагони сеҳру чоду ё афсунгарон доништа мешуданд.

Аломати Туретт-касалии камёбест, ки одатан дар тифлӣ сар мешавад. Бо ин гуна бемор ихтилоҷ — ҳаракати беихтиёронии мушакҳои рӯй руҳ медиҳад. Бемор метавонад пойҳояшро кашида тап-тап занад. Бо фаҳм кардани қиёфаи рӯй, касал беихтиёр садоҳои ачиб — нолаву, хурхуру, ҳақорат мебарорад. Тамоми ин зухурот бе назорати бемор берун мебарояд, вале дар чаҳми мардуми ҷохил нишонаҳои чодугарӣ метобанд.

Амрико ҳам аз шикори калон раҳо наёфтааст. Рочер Харт менависад: „Эҳтимолан, ҳеҷ яке аз манзараҳои шикори чодугарон таваҷҷуҳи бештар аз он ки дар шаҳри Салемии Англияи нав дар соли 1692 воқеъ шуда буд, ба худ ҷалб накардааст. Ин шикори амрикоии чодугарон на танҳо бо теъдоди зиёди маҳкумшудагон, Салем — шаҳри хурд аст, балки то таърихи дертаринаш ҳам фарқ мекунад“.

Гарчи фақат 100 хонавода дар Салем сокин буданд, фоизи маҳкумшудагон барои чодугарӣ хеле зиёд буд. Муаррих Р. Х. Роббинс мегӯяд:

„Ба ҳар ҳол ноқуси Салем, ҷое, ки сад хонавода ба ҳисоб омадаанд, ғушкаркунанда садо зад. Ҳангоми зиён қариб 150 нафар ба ҳабс расиданд. Ҷустуҷӯҳои архивҳои суд ҳеҷ шубҳае намегузоранд. Баъд аз он ки ҳар маҳкумшуда дар давоми муддати зиёд ба додани гувоҳиёт маҷбур карда шуда буд, сиву як нафар ба ғайр аз Сорон Черчилл ва Мери Уоррен, ки ба зудӣ гувоҳиёти худро рад карданд, суд сиву як нафарро, аз ин ҷумла шаш мардро ба қатл маҳкум кард. Нуздаҳ нафар ба дор кашида шуданд. Аз боқимондагон ду нафар (Сорон Осборн ва Аннаи

Фостер) дар хабсхона чон доданд, яке (Чилс Кори) то ба дараҷаи марг азоб дода шуд, дигарӣ (Титуба) якумрӣ дар зиндон нигоҳ дошта шуд. Иҷрои ҳукм барои ду кас (Эбигэйл Фолкнер ва Элизабет Проктор) бо сабаби ҳомиладор буданашон ба таъхир андохта шуд, ва басо дер зиндагӣ карданд. Яке (Мери Бредбери) баъди баровардани ҳукм аз зиндон гурихт, панҷ каси дигар тавба карда, сазовори марҳамат гардиданд“.

Чордах сол пас яке аз муддаиён — Аннаи Патнем — айбномаҳои худро пас гирифта гуфт, ки ӯ ва дигарон дар маҳви мардуми бегуноҳ айбдор ҳастанд. Шикори калони ҷодугарзанон бо гувоҳи бисёр шоёни диққат аст. Аввалан, он дар зарфи 300 сол арзиши зиндагии садҳо ҳазор нафарро дошт. Он давраеро дар бар гирифт, ки алоқаи дониш аз нав ба вучуд омад.

На нодонони ҷоҳил, балки бомаърифаттарин одамони он замон иштирокчиёни ин ҳодисаи беандеша шуданд. Олимон, файласуфону ҳуқуқшиносон — аз қатори онҳо буданд; ин шаходат медиҳад, ки аз назари маърифат ақидаҳои мутаассибонаи мардум ҳадде надорад.

Мутаассифона, таъкибот аз ҷониби эътиқодмандони масеҳият, ки бо номи Худо амал мекарданд, бармеомаданд. Порчаҳое аз Навиштаҳо, ки бар асоси шикори ҷодугарзанон қарор гирифтанд, худсарона ва тамоман берун аз матни умумӣ баён мешуданд. Дар Аҳди Қадим таъкиботи ҷонии ин гуна ҷинсиятҳо қисме аз давлатдорӣи рӯҳоние буд, ки он замон дар Исроил амал менамуд.

Худованд Худо подшоҳи Исроил буд: Ӯ ҳақ дошт, ки ҷиноъти зидди давлати муқаддас ва соҳибхитиёри Худ ва ҳам ҷазои онҳоро таъин кунад. Он ки ҷодугарӣ мекард, бо шайтон, душмани Худо як мешуд. Ин гуна боҳамоӣ нисбати давлати Исроил, ҳукумате, ки Худо онро идора мекард, хиёнат буд.

Ҳатто имрӯзҳо ҳам бисёр вақт хиёнаткорро ба марг маҳкум мекунанд. Вале, бо сабаби ин ки давлатдорӣ дар дасти рӯҳониён нест, яъне мустақим аз тарафи Худо ирода карда намешавад, ҷазодиҳии дар Аҳди Қадим таъиншуда, наметавонад имрӯз истеъмол шавад. Имрӯз ҳам ҷодугарӣ хиёнат зидди Худо аст. Вале ин хиёнати давлатӣ нест. Исои Масеҳ огоҳ месохт, ки қатли ҷисмонӣ ҳаргиз ҷазои охир нест.

Онҳое ки афсунгарӣ таҷриба мекунанд, бо ҳамин қорашон нишон медиҳанд, ки Исои Масеҳро рад мекунанд ва мебоист огоҳии Ӯро дар хотир нигоҳ доранд: „Аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед, балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд кунад“ (Матто 10:28).

Ҷодугарии имрӯз

Гарчи шикори ҷодугарони мурофиаҳои ҷиноӣ дигар вучуд надошта бошанд ҳам, ҷодугариву афсунгарӣ зиндаанд. Ҷодугарзани ҳозиразамон ба он қолабе, ки дар асри миёна ҷоп шуда буд, чандон шабоҳате

надорад. Онҳое, ки ба ин кор машгуланд, аъзоёни қатории чомеаанд. Саволе ба миён меояд: Чаро? Барои чӣ алоқае ба ҷодугарӣ табақоти хеле бемаърифатро ва ҳам соҳибмаълумотонро имрӯз фаро гирифтааст? Дениэл Коэн ба ду асос ба ин савол ишора карда мегӯяд:

„Аввалаш — шавку алокаи абадӣ ба ҳар чизи ҷодугарона, умеди хира ҳам бошад, ба ин ки ҳаракатҳои пурасрор мавҷуданд, ки бо ёриашон метавон қудрату, пулу, ишқро ба зудиву соддагӣ ба даст овард. Сабаби дуввум ин аст, ки ҷодугарӣ — ин исёну вайронкунии эътиқоди диндорӣ, илму тафаккури сарфакоронаи муқаррар карда шуда мебошад. Робитаи мутақобилонани таърихи байни ҷодугарӣ-аз як тараф, ва навъи нашъаву, шахват аз тарафи дигар ҳам беш ҷалбкунанда мешавад. Ин ҷо як даста эътиқодно мебинем, ки гӯё қисме аз тариқани хеле қадим мебошад. Ва ин аст мазҳабе, ки дар он анвои нашъаву шахвати озод на фақат маҳкум карда намешаванд, балки таҳсин ҳам меёбанд. Сарфи назар аз эълони пахновару ҷамъиятҳои ташкил ёфтаи ҷодугарзанон, ин фаъолият то ба ҳол ба таври ҷиддӣ шинохта намешавад“.

Ҷодугарии имрӯза ба асримиёнагӣ кам монандӣ дорад ва хусусан ба афсунгарии ҷамъияти ибтидоӣ. Он дорои таърихи кӯтоҳ (200 соли охир) буда, садҳо таълимоту таҷрибаро дар бар гирифта, дар шумор садҳо ҳазор пайрав дорад. Лаҳзаи ҷамъоварандаи онҳо — эътиқод ба аъмолест, ки Худо дар Китоби Муқаддас ҳамчун симиё иҷрои онро манъ кардааст.

„Ду даҳсола пеш, монанди асрҳои пеш, ҷодугарзанон дар чомеа муваффақ набуданд. Аксари мардум ҷодугариро як навъ хурофот ҳисобида, барояш боварӣ надоштанд. Шикори ҷодугарзанон, ҳамчунин ҷодугарзанони қорӯбсавор, дар музофоти шуури ҷамъиятӣ қарор дошт. Акнун бо афзоиши ҳурушони алоқани мардумӣ ба симиё дар маданияти мо вазъият дигар шуд. Даҳҳо ҳазор одамон дар қаламрави Амрико, аз он ҷумла шахсони мақоми олимдор, ба ҷодугарӣ, шайтанату вудо ва ҳар навъ шакли сеҳри ҳалолу сеҳри ҳаром боварӣ доранд. Ҷодугарзанон рӯйро ба оинаи телевизион пайдо мешаванд. Мегӯянд, ки ҳар мактаби миёна дар Амрико дар худ ҷодугарзане дорад. Дар шаҳри Кливленд як ҷодугарзанро барои зинда кардани базми бегоҳӣ ба киро гирифтани мумкин аст, 80 ҳазор нафар дар ИМА сеҳри ҳалолро таҷриба мекунанд, аз инҳо шаш ҳазор дар як шаҳри Чикаго мебошад.“

Басо хандоовар аст. Вале, мутаасифона ин ҳанӯз охир нест. Яке паси дигар ҷиноятҳои кушторҳои фаш мегарданд, ки дар онҳо қотилон рӯйро мегӯянд, ки шайтонро мепарастанд. Полис шаҳодатҳои бештари куштори ҳайвоноту инсонҳои қурбоншударо ба даст меоварад.“

Китоби Муқаддас ва ҷодугарӣ

Аҳди Ҷадид ҳам ҷун Аҳди Қадим борҳо ҷодугариву афсунгариро зикр карда мегӯяд, ки Худо ин қорҳои қатъиян манъ кардааст.

Китоби Мукаддас ҳар шакли ҷодугарию, аз он ҷумла афсун, ситорашиносӣ, фолбинӣ аз рӯи дилу чигари инсону ҳайвонотро маҳкум месозад. Дар порчаҳои зерин афсунгарие, ки таҳти маҳкумияти Худо қарор дорад, шарҳ дода мешавад.

1. „Ҷодугарро зинда намон“ (Хур. 22:18).
2. „Ҳеҷ ҷизро бо хун нахӯред; фол накушоед ва афсун накунад“ (Ибодат 19:26).
3. „Ба ҷодугарон ва азоимхонон рӯ наоваред; аз паи он нашавед, ки худро аз онҳо ночинс гардонед. Ман Худои шумо хастам“ (Ибодат 19:31).
4. „Бигзор дар миёни ту на касе ёфт шавад, ки писараш ё духтарашро аз оташ мегузaronда бошад, на ҷодугаре, на ҷашмбанде, на фолбине, на афсунгаре, на найрангсозе, на пурсандаи арвоҳе, на азоимхоне, ва на касе ки мурдагонро даъват менамояд... Зеро ки он халқҳое, ки ту онҳоро бадар меронӣ, ба ҷашмбандон ва ҷодугарон гӯш медиҳанд, валекин Худованд Худои Ту, туро аз қардани ҷунин қорҳо манъ мекорад“ (Так. шар. 18:10–11, 14).
5. „Ва писарону духтарони худро аз оташ гузарониданд, ва ҷоду қарданд ва фол кушонданд ва ба он дода шуданд, то он ҷиро, ки дар назари Худованд бад аст, қарда, Ёро ба хашм оваранд“ (4-Пош. 17:17).
6. „Пас, дар афсунҳои худ ва дар фаровонии ҷодуҳои худ, ки барои онҳо аз ҷавонӣ қидду ҷаҳд намудаӣ, устувор бош: шояд манфиате тавонӣ дид; шояд истодагӣ тавонӣ қард. Аз фаровонии мушовирони худ лақот шудаӣ; бигзор ситорашиносони фалак, ситорашиносони осмон ва онҳое, ки аз рӯи ҳолатҳо пешгӯӣ мекунанд, барҳоста туро аз он ҷӣ ба сарат хоҳад омад, наҷот диҳанд“ (Иш. 47:12–13).
7. Ва шумо ба анбиёи худ, ва ба ҷодугарони худ, ва ба ҳобгузорони худ, ва ба фолбинони худ, ки ба шумо мегӯянд: „Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед қард,“ — гӯш надихед, зеро онҳо ба шумо бардурӯғ мӯъҷиза нишон медиҳанд, то ки шуморо аз заминатон дур созанд, ва Ман шуморо бадар ронам, ва шумо нест шавед“ (Ирм. 27:9–10).
8. Ҷун тамоми ҷазираро то ба Пофус тай қарданд, як ҷодугари яҳудию ёфтанд, ки набию қозиб буд ва Барюшаъ ном дошт, Ё бо ҳоким Серҷиус Паулус ҳамнишин буд. Ҳоким, ки марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, ҳост ки қаломи Худоро бишнавад. Аммо Алимони ҷодугар, ки тарҷумаи номаш ҷунин аст, ба онҳо муҳолифат қарда, ҳост ҳокимро аз имон овардан боз дорад. Вале Шоул, ки Павлус ном дошт, аз Рухулқудс пур шуда, ба ӯ назар дӯхт ва гуфт: „Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи ростӣ Худованд баровардани мардумро бас намекуни?“ (Аъмол 13:6–10).

ХОТИМА

Салтанати торики хорикултабий, ки шайтон сардори он аст, вокеан вучуд дорад, ва теъдоди бешумори девҳо дар хизматаш ҳастанд.

Аслиҳаву усулҳои шайтон гуногуншакланд. Хушбахтона салтанату қудрату гурезгоҳ алайҳи шайтон ҳам — дар Исои Масеҳ, Писари Худо вучуд дорад.

Агар шумо ханӯз қарор надодаед, ки аз паи Исои Масеҳ равед, метавонед алҳол ин корро кунед. Дар Китоби Муқаддас омадааст: „Шайтон дили ба дӯзах равон будагонро ба ҳар роҳ мерабояд, зеро онҳо ба ҳақиқат ҷавоби мусбат надоданд; онҳо аз имон овардану ошиқи он будан рӯй гардонданд, ҳол он ки метавонист онҳоро начот диҳад“ (2-Тас. 2:10). Бояд ба Масеҳ, ки Худо Ҳақиқат аст, ҷавоби „бале“ дода, дуову илтимос намоем, то ки ҷилавгири зиндагиамон шавад. Қуввати беандозаи бузургии Худо бар шайтон, бар зулмоте, ки даври шуморо фаро гирифта қисми ҷудонопазири ахлоқатон шудааст, ғолиб хоҳад омад. Ва Масеҳ дар зиндагии шумо ҷой хоҳад гирифт.

Агар шумо масеҳӣ ҳастед, пас бохабар шавед: бо симиё алоқа пайдо накунад. Усулҳои шайтонро мавриди қабули худ қардан рафтори беҳтарин нисбат ба душмани мо ва сарзанишкунандаи бародаронамон нест.

Аммо ин маъние надорад, ки шумо ҳеҷ иқдومه набояд кунед. Шумо даъват шудаед, то ки аввалан дарк намоед — фаҳмед, ки шайтон аллакай мағлуб шудааст.

Марг ва эҳёи Исои Масеҳ қисмату бахти охирини шайтонро пешақӣ таъин қард. Ин ҳақиқат барои имондорони Масеҳ — воқеият аст.

Сониян, шумо бояд огоҳ бошед — „санъати чангбарии“ шайтонро донед. Тамоми усулҳо ва пеш аз ҳама, тариқаҳояшро донед. Аз он ҷумла қобиляти мубаддал шудан ба фариштаи нур. Тариқаҳои фаъолияти шайтон ба ғайр аз фиреб фарогирандаи санъати нозуки, дурӯғбофӣ ҳам ҳаст. Ё сайъ мекунад, ки бо моддиёту ишрат ба васваса андозад. Шайтон мехоҳад нақшаи Худоро ба макқории худ иваз кунад, тавре ки аллакай дар боғи Адаи қарда буд.

Дар ҷои сеюм, ба ғайр аз дифои хубии худ, ки дар донистани қуввати Масеҳ дар зиндагиамон ва фаҳмидани ҳунари чангбарии шайтон аст, мо бояд доим, дар ҳар коре ки набошад, дар ҳоли ҳамла овардан бошем. Ин ба маъниест, ки Худоро донем ва дониши Ӯро паҳн кунем. Вақте ки мо ба Худованди худ наздик шуда, ёрони худро шарикӣ Инҷил мекунем — ин шайтонро мисли қорд меҳалонад — Худо салтанати Худо ро васеъ

мекунад, вале қаламрави шайтон кам мешавад. Барои музаффар шудан
бар шайтон на қувваи мо, балки қувваю қудрати Худо лозим аст.

ҚУДРАТ БАР ШАЙТОН

Бори аввал ман қудрати имондорро хангоми ҳафтаи иди Фисх дар шаҳри Балбади Панама шинохтам. Ба он ҷо беш аз 50 ҳазор хонандагони мактабҳо барои ҷашни Фисх омада буданд. Мо бо Андре Коул, сахнаи калони сирк раққосиро киро карда дар давоми чанд шабона дар сахна баромад мекардем, бо ду се барнома дар як бегоҳ.

Хангоми баромади Андре як ҷавон дар наздикии толор мошинашро, ки мотораш бо тамоми зӯр ғуррос мезад, нигоҳ дошт. Ӯ бо ғиччироси бениҳоят суръатро тағйир доду ба поёни кӯча ҳаракат кард. Чанде аз тамошобинонамон, табиатан, сӯи тирезаҳо давиданд, то аз ҳодисаи берун огоҳ шаванд. Дар охир Андре ҳамаро ба ҷойҳои худ гашта шинонд.

Баъди чанде ҷавон баргашта ба даври толор чарх зад. Як лаҳза дар пеши дарвоза қарор гирифта, мошинаш боз ғуррос зада, ба сӯи роҳ ҳаракат кард. Дар толор ҷамъшудагон бо ҳаёҳу аз ҷой хестанд, то бинанд, ки чӣ гап аст. Баъзеҳо боз ба сӯи тирезаҳо шитофтанд.

Чун ҷавон баргашта аз нав ба чарх задани гирди толор машғул шуд, ман фаҳмидам, ки агар ин кор боз як бор такрор шавад, воҳӯриамон барбод меравад. Ва ман ба яке аз аъзоёни гурӯҳамон Чин Хантсмен гуфтам: „Ба фикрам шайтон меҳоҳад махфиламонро вайрон кунад. Бояд пушти дар баромада қудрати масеҳиро ба кор бурд!“ Мо баромада дуо гуфтем.

Вақте ки ҷавон дубора баргашт, ӯ меҳост боз давра занад, вале ғурросзании мошинашро хомӯш кард — мо фақат дур шуданашро дидем.

Холо, барои фаҳмидани ин ки қудрати имондор чист, ояти 19-ро аз боби 10 Инчили Луко зикр хоҳам кард: „Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонид“. Ин ҷо калимаи „қудрат“ калимаи юнонӣ омадааст, ки „ихтиёрот“ ва „боэътибориро“ нишон медиҳад, на қудратеро дар маънии зӯр. Масеҳиро зарур нест, ки бар зидди шайтон зӯр занад. Чунин шахс бар шайтон қудрат дорад. Иҷозат диҳед, як масали тасвириеро биоварам.

Дар давоми як муддат ман дар кишвари Аргентина зиндагӣ кардам. Дар шаҳри Буэнос Айрес, чорумин шаҳри бузурги Нимкураи ғарбӣ, шаш хати метро фаъоланд, кӯчаи дарозтарини дунё бо дарозии 60 мил ва баландтарин кӯчаи дунё бо васеии 35ярд (32м), қариби 3 хонаи истиқоматӣ бо андозаи миёна. Яке аз кӯчаҳои марказӣ „Корриенте“ ба маънои „ҷараён“ аст. Дар воқеъ мошинҳо бар он ҷорианд. Дар лаби роҳ васеътарин паркинги дунё воқеъ аст.

Яке аз чорроҳаҳои ин кӯча ба дараҷае шиддатнок аст, ки дар гузаштан аз он шуморо мебоист дар тамоми гуноҳҳои худ тавба карда, аз Рӯҳулқудс пур шуда, ҳаётатонро ба дасти Худо супурда шитобон худро ба пеш меандоختед. Вале инак боре шумо ба чорроҳа наздик шуда, чизи аҷибро мебинед.

Маъмури полис бо либоси хизматиаш бар тан бар баландие — дар мобайни чорроҳа истодааст. Беш аз бист мошин дар як ғӯша интизорӣ мекашанд. Дарҳол маъмури полис хуштак зада дасташро боло мебардорад. Вақте ки ӯ ин корро анҷом медиҳад, ҳамин мошинҳо бо вангас меистанд. Бо зӯри худ ӯ як мошинро ҳам нигоҳ дошта наметавонист, вале ӯ соҳибхитиёри як чизи бештар аст: ӯ дорои салоҳияти полис мебошад. Ронандагону пиёдаравон ин ҳуқуқхоро мешиносанд. Салоҳияту қудрат — қувваест вакил кардашуда.

Сарчашмаи қудрат

Ин қудрат аз кучо сарчашма мегирад? Павлуси Ҳавворӣ менависад:

„Ва бузургии қудрати Ӯ дар мо, ки имон дорем, чӣ гуна аз ҳад берун аст. Он қудрат аз рӯи амали қуввати азими Ӯст, ки Дар Масеҳ амал кардааст, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳё намуд ва ба ямини Худ дар осмон шинонд, болотар аз сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин олам, балки дар олами оянда низ хонда мешавад, ва ҳама чизро зерӣ пойҳои Ӯ тобеъ намуд, ва Ӯро чун сари ҳама чиз ба калисо дод, ки он Бадани Ӯст, пуррагии Ӯст ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад“ (Эфс. 1:19–23).

Вақте ки Исои Масеҳ аз мурдагон зинда карда шуд, пас воқеаи эҳёву ҳодисоти ҳамроҳикунандаи он ҳамчун қорҳои бузургтарини Худо, ки дар Навиштаҳои Муқаддас зикр шудаанд, дар пеши назарамон қарор мегирад. Таваноии томи Худо ба дараҷае мӯхташам буд, ки Рӯҳулқудс аз тариқи Павлуси Ҳавворӣ қор калимаи юнониро барои ишора бар ин қудрат ба қор мебарад.

Ҳосияти аввал аз ҳама муҳимтарин — „дюнамис“ аст (ки аз ин калима, калимаи „динамит“ сар мегирад). Баъд „амалиёт“ — „энергиос“ — зоҳир шудани амали фаъолият.

Калимаи севум — „кратос“ — „қувва“ — ба маънои амалкунанда аст. Охир „эскуай“ — „таваноӣ“ — зухуроти олитарину шиддатноктарини қувва.

Ин қор калимаи ишорат мекунад, ки аз паси воқеаҳои, ки дар Эфсӯсиён 1:19–23 зикр шудаанд, қор бузургтарини Худо аз тамоми қорҳои, ки дар Навиштаҳои Муқаддас зикр шудаанд, — ҳатто бузургтар аз қори Офариниши дунё, қарор ёфтааст. Ин қор азим шомили Эҳё, Сууд ва бар дасти ростии Худо сари тахти Подшоҳӣ Нишастани Исои Масеҳ аст. „Ва сарварону ҳукуматдоронро аз қувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ қард ва бар онҳо дастболо шуд“ (Қўл. 2:15). Шайтон мағлубу

бесилож гардонда шуд. Чунин воқеа, ки дар Эҳё, Сууд ва тахтнишин шудани Исои Масеҳ зоҳир шуд, барои ману шумо нишон медиҳад, ки мо ҳамин ҳоло метавонем бар шайтон ғолиб оем. Сарчашмаи қудрати мо бар шайтон дар Худо, ва дар қуввай Ӯ.

Қудратро чӣ хел амалӣ бояд кард?

Қадам хислатҳоро доро будан лозим аст, то ки тавонем қудрати имондориро дар амал нишон диҳем?

Аввалан, моро лозим аст соҳиби дониш бошем, донишгари маърифати ҳамагон нисбат ба Масеҳ ва дониш дар бораи ғалаба бар шайтон. Дар лаҳзаи наҷот ёфтагон мо гӯё ки ба осмонҳо боло мешуда бошем. Моро лозим нест, ки бар зинаи имон ба он ҷо зӯр зада бароем. Мо фавран дар ҷашмони Худо ва шайтон бо таслиб ва эҳёи Масеҳ монанд мешавем, мо бо Исои Масеҳ ҳам эҳё мешавем, ҳам боло мебароем, ҳам ба тахти подшоҳии Масеҳ шинонда шуда, ба дасти ростии Падар, болотар аз ҳама ҳукуматдорӣ, қудратӣ, қувваҳои салтанатӣ, болотар аз ҳар касе, ки ба ном ҳонда мешавад қарор мегирам.

Мушкили дар ин аст, ки ҳарчанд Худову шайтон онро меонанд, вале ҳеле бисёр имондорон аз он беҳабаранд. Ва агар шумо то ба ҳол кӣ будани худро надонистед, шумо он қудратӣ, он ҳуқуқи табиӣ ҳосил ҳар имондор, ки ба Масеҳ дорад, истифода бурда наметавонед. Пас қадами аввал — дониш аст.

Хислати дувум — имон ё боварӣ аст. Ҳеле қасб аввалтарин ҷиҳати имонро, ки тибқи он зиндагӣ қардан мебошад, дуруст намефаҳманд. Ин фақат як фаҳмиш нест, балки майли амалист. Шумо бояд чунин муҳокима ронед: ақл қабул кунад — ирода ҷиҳат мекунад. Дар акси ҳол шумо имондори ҳақиқӣ нестед. Оё мо воқеан бовар мекунем, ки мо бо ҳам эҳё шудаем, бо ҳам боло бурда шудему дар тахти подшоҳӣ бо Исои Масеҳ шинонида шудаем? Агар ҳа, пас тамоми аъмоли мо бояд боэътимод бошад.

Хислати сеvvум — ҳоксорист. Агар имон моро ба тахти подшоҳӣ бо дасти ростии Падар мешинонад, танҳо ҳоксорӣ ба мо руҳсат медиҳад, ки пайваста қудрати худро ба қар барем. Метавон гуфт, ки аз вақти ҷой гирифтани Одаму Хавво дар боғи Адан, инсон доим мебоист норасоияшро дар хотир нигоҳ медошт.

Ҳатто одами таваллуди тозаи рӯҳонӣ ёфта баъзан гумон мебарад, ки метавонад ҷиддан дар бораи вобастагии худ ба Худо андеша нақарда зиндагӣ кунад.

Не, ҳоксорӣ маънои бо афти тира тақроран: „Ман ночизам. Ман ноқасам. Ман ҳоки зерӣ поям. Вақте ки ба осмон равам, як ҳуҷраи майдаи он ҷо бароям кофӣ хоҳад шуд“ — гуфтани надорад. Ин таҳқир қардани Масеҳ аст. Ин ҳоксорӣ не, балки гурури аст. Ҳоксор будан яъне кӣ будани худро, қасро ки шуморо сохтааст, донед, ва Ӯро барои ин

ситоиш кунед. Вақте ки аз касе мешунавам, ки вай одами ночиз аст, ман меғӯям: „Ҳой гӯш кунед, шуморо намедонам, вале ман як чизе ҳастам.“ 19 декабри соли 1959, соати 8-ту 30-и бегоҳ Исои Масеҳ маро фарзанди Худо гардонидааст, ва акнун медонам, ки акнун наметавонам гуфт, ки ман нокасам. Шояд чунон ки меғӯям, набошам, вале бештар аз он чӣ будам, ҳастам, ва кори Худо бар ман ҳанӯз тамом нест. Ман медонам, ки Ё маро месозад, ман наметавонам он чиро ки Худо кард, таҳқир кунам.

Дигар, хислати чорумин матонат ё мустаҳкамӣ аст. Хоксорӣ матонати азимеро мумкин медорад. Вақте ки Худо меғӯяд, вале шумо пинҳон мешавед, ин на боварӣ, балки гуноҳ аст. Мардону заноне, ки ба дасти ростии Худо гузашта, аз ҳеч касе ҷуз Худо наметарсанд, ба мо лозиманд. Матонати воқеӣ аз дарки мақоми мо нисбат ба Исои Масеҳ ва қабул кардани Рӯҳулқудс пайдо мешавад.

Панҷумину охири хислат ин боҳабарист, фаҳмиши ҳақиқате, ки дасти ростии Падар қарор гирифта шуморо, ба маркази ҷанҷоли саҳти рӯҳонӣ меғузорад. Он даме ки чашмонатон мебинад, ки шумо дар маркази ин ҷанҷол қарор доред бо Масеҳ эҳё карда шудаед, бо ҳам боло бурда шуда бо ҳам тахтнишин шудаед, шайтон бо ҳар имкон меҳаҳад шуморо дилхунук сохта, аз байн бибарад. Шумо як шахсияти аҳамиятнок мешавед. Хурдтарин хости шайтон ин аст, ки имондори аз Рӯҳулқудс пуршуда аз воқеияти боло бурда шудану бар дасти ростии Падар тахтнишин буданаш хабардор шавад. Шайтон дар зиндагиатон бо нияте қор мекунад, ки шумо усулхоеро нафаҳмед аз худ накунад, ки пайравӣ аз онҳо шуморо бар вай пирӯз сохта метавонад.

Ин хислатҳо имкони асос ниҳоданро медиҳанд, ки шумо қудрати имондорро нишон дода метавонед. Баъдтар ман нақл мекунам, ки чӣ хел ман амал мекардам. Маъмулан ман рост ба худи шайтон мурочиат карда меғӯям: „Шайтон, ба номи Исои Масеҳи Худованд...“ Ман доим ин се унвонро дар аввал ба забон меорам, чунки онҳо — Исои Масеҳи Худованд — таслиб, дафн, эҳё ва нишастан бар тахти подшоҳӣ ва бар шайтон ғолиб шуданро баён мекунанд. „Шайтон, ба номи Исои Масеҳи Худованд ва хуне, ки Ё дар салиб рехт, арз менамоям, ки пирӯзӣ аз он Исои Масеҳи Худованд ва шаъну шараф ин ҷой ҳоло мутааллиқ ба Исои Масеҳ“ . Ман ба шайтон ҳар хел чизҳоро меғӯям, вале доим бо ин суханҳо сар мекунам, зеро инҳо барояш ёдовар мешаванд, ки ӯ аллакай мағлуб шудааст.

Баъд ман медонам, ки шахсан ҳеҷ коре карда наметавонам. Ман қувваи пирӯз шудан бар шайтон надорам — балки фақат қудратро доро ҳастам. Ҳар қадар он қудратеро, ки аз пасам ҳаст, қувваеро, ки бар ман ҳукмрон аст, дарк мекунам, бо устувории бештаре қудрати имондорро зоҳир менамоям.

Вақте ки ин қудрат зоҳир мешавад, мо бояд тоқат намоем. Вақте ки ман бо ин қудрат амал мекардам, ман шайтонро, ки сарнагун шуда

бошад, намедидам — балки баръакс, ман ёд мегирифтам, ки бо тоқат мунтазири ин шавам.

Чунончӣ, якчанд сол пеш ман дар яке аз донишқадаҳои Амрикои ҷанубӣ баромад мекардам. Дар ин донишқада рӯҳияи марксистӣ ҳукмфармо буда, дар 4 соли охир ман аввалин воиз аз Амрикои шимолӣ будам, ки он ҷо баромад мекардам. Вазъият ҷиддӣ буд.

Суратҳои калони ман дар тамоми иморатҳои донишқада ҷаспонда шуда буданд. Омӯзгорони коммунист, ки меҳостанд дигаронро аз вохӯрӣ бо ман боз доранд, бо ҳарфи калону сурх ба онҳо навишта буданд: „АГЕНТИ ИМР“ (идораи марказии разведка). Ман фикр кардам, ки ин метавонист маънии „Масеҳ амал мекунад“-ро медошт. Лекин бар ҳар сурат ин баръакс амал дод. Хеле омӯзгорон ҳаргиз агенти ИМР-ро ба ҷашм надида буданд ва аз ин сабаб ба вохӯрӣ ҳозир шуда буданд.

Боре ҳангоми сафар дар кишвари дигар меҳостам ба қадре ки тавонам, бо забони он кишвар сӯҳбат кунам. Ман ба шунавандагон гуфтам, ки забонашонро омӯхтам ва имшаб ният дорам, то ба забони худашон сӯҳбат кунам. Инак, ман сар кардам. Ох, ин ниҳоят бад буд! Пуштам ба девор бархӯрду курсиҳои шунавандагон дар панҷ қадам дуртар аз ман меистодам. Ташвиқотчиёни коммунист аз паси якдигар аз ҷояшон хеста, дар ҳар чиз маро айбдор мекарданд, маро „ҳуки ҳаром“ меномиданд ва суҳанхоеро фарёдкунон мегуфтанд, ки ман намефаҳмидам. Онҳо бар ман бо ангушт нишон медоданд, вале ман ҳеҷ ҷавобе дода наметавонистам, ман ҳатто гапхоёшонро намефаҳмидам. Ман худро пеши имондорони Масеҳӣ, ки он ҷо буданд, айбдор ҳис мекардам, зеро онҳо аз омаданам чизҳои бисёрро интизор буданд, орзуи дидани мардумро ки ба Масеҳ имон меоранд, доштанд.

Баъди чилу панҷ дақиқаи ин азобҳо ман қариб ба гиря расида будам. Ҳақиқатан дилам буд, ки дар зери қолин ҳазида равам. Баъдтар ҳамсарам аз ман савол мекард: „Азизам, аз ҳама воқеоте, ки ту дар он афтода будӣ, ҳамин бадтаринаш буд? Ман дар ҷавоб гуфтам: „Ин яке аз бадтаринҳояш буд“.

Он лаҳза ман қариб буд, ки таслим шавам. Ҳар боре ки ман номи Исои Масеҳро ба забон мегирифтам, онҳо меҳандиданд. Ман қудрати имондорро ба қор бурда акнун фикр мекардам: „Намекунӣ? Барои чӣ? Оё шайтон сарнагун карда нашудааст?“ Пас, боварӣ кам буд. Медонед, Худо вақте амал мекунад, ки коре ба номи Худош шаъну шараф орад, ва на ба номи ман ё ба номи шумо.

Охир, Худо қорашро сар кард. Ногоҳ қотибаи Чунбиши инқилобии омӯзгорон аз ҷояш ҳест ва ҳама ҳомӯш шуданд. Ман фаҳмидам, ки як ҷизи муҳиме рӯй хоҳад дод.

Қотиба як ҷавондухтари кушодадилӣ бебоке буд ва ман намедонистам, ки мунтазири чӣ будам. Инак ӯ гуфт: „Ҷаноби Макдауел, Агар ман ҳозир

масеҳӣ шавам, Худоятон ба ман низ ин муҳаббатеро, ки шумо ҳоло ин ҷо зохир кардед, медиҳад?”

Ман аз баён кардани он чи баъд рӯй дод, очиз ҳастам. Баромади вай қалбҳои бисёрихоро ба шӯр овард, ва панҷоҳу ҳашт нафарашон он бегоҳӣ хоҳиши пайрави Исо шуданро карданд.

Ман истифода бурдани қудрати имондорро, ва бо вучуди он дар имон устувор буда, интизор кашиданро ёд гирифтам. Баъзан мебоист аз шаш моҳ то як сол интизорӣ мекашидам, вале дар оянда, вақте ки ба гузашта назар мекардам, фаҳмидам, ба чӣ тариқ Худо Соҳиби шаъну шараф мешуд. Ин оличаноб буд!

Ман ҳаргиз дар як мавқеъ ду бор аз қудрати имондориам истифода набурдаам. Танбеҳи як дафъа барои шайтон кофист. Аз он лаҳза Худо ба қораш сар мекунад. Исо гуфтааст: „Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст: пас биравед ва ҳамаи халқхоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед“ (Матто 28:18–19).

ДАР БОРАИ МУАЛЛИФОН

Чош Макдауел — узви фаъоли чараёни байналмилали салибкашон барои Масех. (Campus Crusade for Christ, International) Ваъзгӯяндаи машхури бист соли охир Макдауел дар пеши ҳафт миллион шунавандагон дар 650 донишқада баромад кардааст. Ӯ муаллифи як қатор китобҳои бестселлер мебошад: „Шаҳодати раднопазир“, „Бештар аз як наҷор“, „Ҷавобҳо“, „Далоил“. Макдауел соҳиби унвонҳои илмии Келог, Уилто ва семинарияи илоҳиётшиносии Толбот аст. Ӯ дорои се унвони фахрии докторист. Чош бо ҳамсараш Дотти ва чор фарзандаш дар Чулианаи иёлотии Калифорния зиндагӣ мекунад.

Дон Стюард — воиз ва муаллифи як қатор китобҳо, собиқ роҳбари динии калисои хурди Коста Меса дар Калифорния. Ӯ ҳаммуаллифи китобҳои „Ҷавобҳо“ ва „Далоил“ мебошад. Дар Мишн Вичои иёлотии Калифорния зиндагӣ мекунад.

ШУМО ДАР БОРАИ ИН ШУНИДА БУДЕД?

Ба ҳама маълум аст, ки дар Ҷаҳони мо қонуни материалӣ фаъолият мекунад. Лекин боз қонуни рӯҳонӣ мавҷуд аст, ки алоқаи шуморо бо Худо нишон медиҳад.

Биёед онҳоро дида мебароем.

Қонуни Якум

Худо шуморо дӯст медорад ва нияти аҷибу базеб дорад, ки ба ҳаёти шумо Тааллуқ дорад. (Матне, ки дар ин китоб ҷойгир аст, аз Китоби Муқаддас хонда шавад.)

Муҳаббати Худо

„Зеро Худо ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад“ (Юҳанно 3:16).

Нияти Худо

Масеҳ гуфт: „Ман омадам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд“ (Юҳанно 10:10), яъне ҳаёти мукамал дошта бошанд, ки пур аз маънои чуқури рӯҳӣ бошад.

Пас чаро аксари одамон ин „ҳаёт бо фаровонӣ“-ро надоранд. Барои он ки...

Қонуни Дуюм

Одамизод гуноҳкор аст ва аз Худо ҷудо шудааст. Барои ҳамин одамизод наметавонад муҳаббати Худоро ва нияти Ёро фаҳмад ва эҳсос намояд.

Одамизод гунаҳкор аст

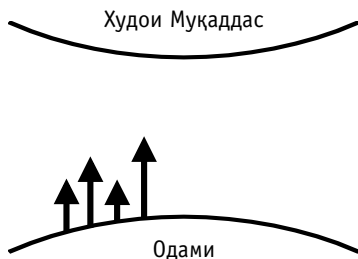
„Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд“ (Румиён 3:23).

Одамизод барои он офарида шуд, ки бо Худо алоқа дошта бошад. Аз рӯи яқравии худ одамизод роҳи худро интиҳоб кард. Аз рӯи ин интиҳоб, алоқа бо Худо канда шуд. Ин яқравии одамизодро, ки нисбат ба Худо бейтоатири дар бар мегирад, Китоби Муқаддас гуноҳ мегӯяд.

Одамизод аз Худо чудо шудааст

„Зеро ки музди гуноҳ мамот аст“ (Рӯҳан чудо шудан аз Худо) (Румиён 6:23).

Ин расм ба мо нишон медиҳад, ки Худо Муқаддас ва одам гуноҳкор аст. Дар байни Ӯ ва Худо чари калон мавҷуд аст. Тиракҳо нишон медиҳанд, ки одамизод мехоҳад ба Худо ва ҳаёти фаровон бо қувваи худ, бо қорҳои нек, бо дин ва фалсафаи худ расад.

Ягона роҳеро аз ин роҳи сарбаства ба мо қонуни сеюм нишон медиҳад.

Қонуни Сеюм

Исои Масеҳ ягона роҳест, ки Худо ба мо барои аз гуноҳи одамизод наҷот ёфтан додааст. Танҳо ба воситаи Ӯ мо метавонем муҳаббат ва нияти Худоро ҳис кунем.

Ӯ барои мо мурд

„Лекин Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки хангоме ки гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд“ (Румиён 5:8).

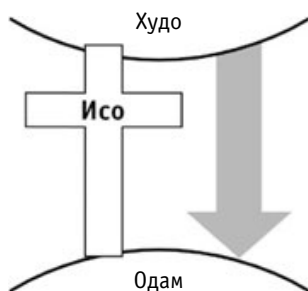
Ӯ аз мурдагон эҳё шуд

„Яъне Масеҳ... барои гуноҳҳои мо мурд, ва Ӯ дафн карда шуд, ва... дар рӯзи сеюм эҳё шуд. Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздах нафар зохир шуд. Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зохир шуд“ (1-Қўринтиён 15:3–6).

Ӯ ягона роҳ ба сӯи Худост

„Исо ба вай гуфт: Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам, касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба воситаи Ман“ (Юҳанно 14:6).

Дар сурат маълум аст, ки Худо кўпруке дар байни чарӣ мондааст, ки байни одаму Худо аст. Ин кўпрук Писари Ӯ, Исои Масеҳ аст, ки барои гуноҳҳои мо чазо дидааст.

Ин 3 қонунро доништан бас нест.

Қонуни Чорум

Мо бояд шахсан Исои Масеҳро мисли Наҷотдиҳанда ва Худованд қабул кунем. Он гоҳ мо мухаббати Ёро ва нияти Худоро мефаҳмем.

Мо бояд Исоро қабул кунем

„Лекин ба онҳое ки Ёро қабул карданд ва ба исми Ё имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд“ (Юҳанно 1:12).

Мо Исои Масеҳро бо имон қабул мекунем

„Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост. Ва аз аъмол нест, то ки ҳеҷ кас фахр накунад“ (Эфсӯсиён 2:8–9).

Исои Масеҳро қабул карда, мо аз нав тавлид мешавем

(Юҳанно 3:1–8-ро нигаред).

Мо Исои Масеҳро ихтиёрона ва бо майли худамон қабул мекунем

Масеҳ гуфт: „Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам, агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада...“ (Ваҳй 3:20).

Масеҳро қабул кардан аз он иборат аст, ки шумо шахсан бо Худо муомила кунед ва ба Исои Масеҳ иҷозат диҳед, ки ба ҳаёти шумо дохил шавад, то ки гуноҳҳои шуморо бубахшад. Исои Масеҳ писари Худост ва Ё барои гуноҳҳои мо мурд гуфта фикр кардан кифоя нест. Муҳимаш — Исои Масеҳро бо имон қабул кардан лозим аст. Исои Масеҳро бо имон қабул кардан бояд аз тахти дил бошад.

Ин ду доира ду рамзи ҳаётро ифода мекунанд: Ҳаёте, ки одам худаш рохбарӣ мекунад.

Ман — Дар тахти ҳаёти худ

✚ — Масеҳ берун аз ҳаёти ман

- — ҳаракатҳои зиндагӣ аз ҳуди одам мебарояд ва бисёр вақт ба пушаймонӣ меорад.

Ҳаёте, ки Масеҳ роҳбарӣ мекунад.

✚ — Масеҳ дар роҳи ҳаёти ман.

Ман — Ҷои ҳудро ба Масеҳ додам.

- — Ҳаракатҳои зиндагии ман аз Масеҳ аст, ки нияти Худо аст.

Кадоме аз ин доираҳо ҳаёти шуморо нишон медиҳад?

Кадоме аз ин доираҳо шумо мехостед интиҳоб кунед?

Дар давом ба шумо фаҳмонда мешавад, ки чӣ тавр шумо метавонед Исои Масеҳро қабул кунед.

Шумо метавонед ҳозир бо имон Масеҳро қабул кунед ва бо ин дуо ба Ӯ муроҷиат кунед

(Дуо — сӯҳбат бо Худост)

Худо дили одамро хуб медонад. Барои ҳамин ба Ӯ на суҳанҳои шумо, балки ҳолати дили шумо муҳим аст. Дуо метавонад ин тавр бошад:

„Худои ман Исои Масеҳ, ман мӯҳтоҷи ту ҳастам. Шукр мекунам барои марги Ту дар салиб, ки барои гуноҳҳои мо буд. Ман ба Ту дили худамро кушода медиҳам ва Туро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд қабул мекунам. Ба Ту шукр мекунам барои он ки гуноҳҳои маро бахшидӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ ато кардӣ. Ҳаёти маро ба дастӣ Худ гир. Чи хеле ки Ту дидан мехоҳӣ, ҳамон тавр маро соз. Ба Ту шукргузорӣ мекунам, Худои бузург: Падар, Писар ва Рӯҳулқудс. Омин“.

Ин дуо нияти дили шуморо ифода мекунад?

Агар „Ха“ бошад, бо ин дуо, дуо кунед ва Исои Масеҳ ба ҳаёти шумо ворид мешавад, чӣ тавре ки ваъда дода буд.

Чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки Исои Масеҳ ба ҳаёти шумо ворид шуд.

Шумо дар ҳаёти худ Исои Масеҳро қабул кардед? Чӣ тавре ки Ў ваъда дода буд (Ваҳй 3:20), акнун Масеҳ нисбат ба шумо дар кучо чойгир аст? Масеҳ гуфта буд, ки ба ҳаёти шумо дохил мешавад. Оё Ў фиреб карда метавонад?

Шумо чӣ тавр бовар карда метавонед, ки Худо ба дуои шумо ҷавоб додааст?

Барои он ки Худо ва Каломи Ў сазовори боварӣ аст.

Ба одамоне, ки Масеҳро қабул мекунад, Китоби Муқаддас ҳаёти ҷовидонӣ ваъда додааст

„Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ўст. Касе ки Писарро дорад, ҳаёт дорад, касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад. Ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, инро навиштам, то донед, ки шумо ба Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред“ (1-Юҳанно 5:11–13).

Ҳамеша ба Худо шукргузори кунед, барои он ки Исои Масеҳ дар ҳаёти шумост ва Ў шуморо тарк намекунад (Ибрийн 13:5). Аз ваъдаи Ў хулоса бароварда, шумо медонед, ки Исои Масеҳ дар даруни шумо зиндагӣ мекунад ва аз он рӯзе, ки Исои Масеҳро ба зиндагии худатон таклиф кардед, шумо сазовори ҳаёти ҷовидонӣ шудаед. Ў шуморо фиреб намекунад.

Инро доништан муҳим аст...

Ба ҳиссиёти худ такя накунад

Нуқтаи асосии имони мо ҳиссиёти мо нест, балки ваъдаи Худо аст, ки дар Китоби Муқаддас оварда шудааст. Масеҳиён бо умеди Худованд ва Каломи Ў зиндагӣ мекунад. Дар ин расм шумо қатораро мебинед, ки ҳаёти масеҳиёнро тасвир мекунад ва алоқаи байни ҳақиқат (Худо ва Каломи Ў), имон (имони мо ба Худо ва Каломи Ў) ва ҳиссиётро (оқибати имони мо ва итоат кардани мо) нишон медиҳад (Юҳанно 14:21).

Фаҳмо аст, ки паровоз бе қатора ҳам ҳаракат мекунад. Лекин ин номумкин аст, ки поезд ро бо ёрдами қатора ба ҳаракат дароранд. Мисли ҳамин мо масеҳиён на ба ҳиссиёти худ, балки ба имони худ ва ба обрӯи бузурги Худо ва Каломи Ӯ бояд таъя кунем.

Вақте ки шумо Исои Масеҳро қабул кардед

Аз он вақте ки шумо Исои Масеҳро бо имон қабул кардед, бисёр чизҳо рӯй додааст, махсусан:

1. Исои Масеҳ ба Ӥаёти шумо ворид шуд (Вахй 3:20; Қўлассиён 1:27)
2. Шумо ба омуриши гуноҳҳо сазовор шудед (Қўлассиён 1:14)
3. Шумо фарзанди Худо шудед (Юҳанно 1:12)
4. Шумо ҳаёти ҷовидонӣ гирифтед (Юҳанно 5:24)
5. Тарзи ҳаёти шумо дигар шуд (Юҳанно 10:10; 2-Қўринтиён 5:17; 1-Таслўникиён 5:18).

Шумо аз қабул кардани Исои Масеҳ дида ягон чизе пурфайзу бобаракаттарро тасаввур карда метавонед? Шумо ҳуди ҳозир барои он чизҳое ки Ӯ барои шумо кардааст, шукргузорӣ кардан меҳоед? Ба Худо шукр гуфта, шумо имони худро ба Худо нишон медиҳед.

Барои он ки ҳаёти нави шумо пурқимат шавад, шумо бояд рўхан такомул ёбед.

Барои рўхан такомул ёфтан чиро донистан лозим аст

Рўхан такомул ёфтани ба имон доштан ба Исои Масеҳ вобастагӣ дорад. „... чунки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард“ (Ғалотиён 3:11). Ӥаёти имондорона шуморо водор месозад, ки дар ҳар як ҳодисаи хурди зиндагиатон беш аз пеш ба Худо таваккал кунед ва ин корҳоро ба анҷом расонед:

1. Ӥар рӯз ба Худо бо дуо муроҷиат кунед (Юҳанно 15:7).
2. Каломи Худоро ҳар рӯз хонед (Аъмол 17:11) — аз Инчил сар кунед.
3. Ба Худо дар ҳар кор итоат кунед (Юҳанно 14:21).
4. Дар тамоми ҳаёти худ ба одамон дар бораи Исои Масеҳ бо аъмол ва бо Каломи Худо шаҳодат додан (Матто 4:19; Юҳанно 15:8).
5. Дар ҳама чиз ба Худо бовар кардан лозим аст (1-Петрус 5:7).
6. Ба Рўхулқудс имконият диҳед, ки шуморо идора кунад ва бо қувваи Ӥуд пур кунад — барои зиндагии ҳаррӯза ва шаҳодат додан дар бораи Масеҳ (Ғалотиён 5:16,17; Аъмол 1:8).

Дар калисо бо имондорон алоқа кардан

Каломи Худо ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки „...ҷамъомади худро тарк накунем“ (Ибриён 10:25).

Вақте ки ҳезум дар як ҷой бошад, оташ нағз дармегирад, аммо агар пароканда бошад, тез хомӯш мешавад. Ҳамин тавр бо имондорон ҳам мешавад. Агар шумо ба ягон калисо аъзо набошед, таклифро интизор нашавед. Дар ҷои зиндагиатон ягон имондорро ёбед (ё ки калисоро), ки Исои Масеҳро ва Каломи Худоро шаҳодат медиҳанд. Ин барои зиндагии рӯҳонии шумо муҳим аст.

МУНДАРИҶА

Боби 1 Зухуроти Симиё.....	4
Боби 2 Нучум.....	11
Боби 3 Девҳо.....	18
Боби 4 Парапсихология.....	23
Боби 5 Шайтон Ва Шайтанат.....	29
Боби 6 Чодугарӣ Ва Афсунгарӣ.....	40
Хотима.....	46
Қудрат Бар Шайтон.....	48
Дар Бораи Муаллифон.....	54
Чор Қонуни Рӯҳонӣ.....	55

Ч Чаро мардум имрӯз чунон шавқи симиёро доранд?

Китоби *Олами симиё* бар паҳншавии гумроҳӣ нур пошонда маънии аслии пайдоиши олами симиё ба монанди:

- ❖ сеҳри мардумӣ;
- ❖ парапсихология;
- ❖ нуҷум ё ситорашиносӣ;
- ❖ калисои шайтон;
- ❖ девгирифториро фаҳмонида медиҳад.

Ин аст роҳнамое, ки шумо ба он ниёз доред, то маълумот заруриро дар бораи хатароти олами симиё ба даст оваред.